

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΚΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
Οδός Πατησίων, ἀριθμός 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθου»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετᾶφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου. (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμιστα, μυθιστορία Λεϊλά; Χανούμ. (Συν.). — Τὸ Δίπτος τῆς Φτωχίας. — Ἡ Ἀνοπούλις τῆς Φλωρεντίας ὑπὸ Βίρηνσιου Ἀσωπίου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ.
Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἰταρχαῖς 6, τῶ ἐξωτερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτά 20.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγίας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Ἄ Δεμοῦ. . . ἐφάνη ἐν τῇ ὁδῷ ὑποστηρίζων διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν του τὴν ἐρωμένην του. [Κεφάλιον Θ'].

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡῶ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ Μετᾶφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου. [Συνέχεια ἰδεῖ προηγουμένου φύλλον].

Ἄ Λαουριέρος ἦτο τόσῳ ὠχρὸς καὶ ὁ κίτρινος ἄνθρωπος τόσῳ ἀπίσιος, ὥστε ὁ Κοκονὰς ἤσθάνθη εἰδὸς τι φρίκης, καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὸν Δελαμόλ, εἶπεν αὐτῷ:
— Φίλτατέ μοι, κύριε Δελαμόλ, σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε. Ἴδου ἔχασα πενήντηντα σκούδα εἰς μίαν κοψιά. Δὲν ἔχω τύχην ταύτην τὴν ἐσπέραν καὶ φοβοῦμαι μὴ περιπλεχθῶ.
— Καλὰ, κύριε, καλὰ καθὼς ἀγαπάτε. Ἄλλως τε καὶ δὲν δυσαρεστοῦμαι ἂν κ-

τακλιθῶ δι' ὀλίγας στιγμάς. Κύρ Λαουριέρε! . . .
— Τί προστάζετε, κύριε κόμη;
— Ἄν ἔλθωσι νὰ μὲ ζητήσωσιν ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, ἐξυπνήσατέ με· θὰ κατακλιθῶ ἐνδεδυμένος, καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ ἦμαι εἰς τὴν στιγμήν ἔτοιμος.
— Καὶ ἐγὼ θὰ πράξω τὸ αὐτό, εἶπεν ὁ Κοκονὰς, ὅπως μὴ ἀνγκάσω νὰ περιμένῃ τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα οὐδὲ στιγμήν. Πηγαίνω νὰ ἐτοιμάσω τὸ σημείον μου. Κύρ Λαουριέρε, δόσατέ μοι ψαλίδα καὶ χάρτην λευκὴν.
— Γρηγόριε! ἔκραξεν ὁ ξενοδόχος, δόσε εἰς τὸν κύριον χάρτην λευκὴν διὰ νὰ γρά-

ψῆ μίαν ἐπιστολὴν καὶ ψαλίδα διὰ νὰ κόψῃ τὸν φακέλλον!
— Εἰς τὴν πίστιν μου! εἶπεν ὁ Πεδεμόντιος, καὶ τι τρέχει ἐδῶ ἔκτακτον.
— Καλὴν νύκτα, κύριε Κοκονὰς, εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Σεῖς δὲ ξενοδόχε μου λάβετε τὴν κλωσὴν νὰ μὲ ὀδηγήσετε εἰς τὸν κοιτῶνά μου. Καλὴν ἐπιτυχίαν, φίλε μου.
Καὶ ὁ Δελαμόλ ἐγένετο ἀφαντος ἐν τῇ κυκλοτερεῖ κλίμακί, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Λαουριέρου.
Τότε ὁ μυστηριώδης ἀνὴρ, λαβὼν τὸν Κοκονὰς ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν καὶ τῷ εἶπε μετ' εὐστροφίας:
— Κύριε, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀποκαλύψετε ἐκτοντάκις μυστήριον, ἐκ τοῦ ὁποίου

ἐξαρτάται ἡ τύχη τοῦ βασιλείου. Ὁ Θεὸς ἠδὲκείνη καὶ τὸ στόμα σὺς ἐκλείσθη ἐγκαίρως. Ἄν μίαν λέξιν ἐλέγετε ἀκόμη, θὰ σὺς ἐφόνεον διὰ μιᾶς σφαίρας. Ἢδὴ εἴμεθα εὐτυχῶς μόνοι. Ἀκούσατε.

— Ἀλλά, ποῖος εἴσθε σεῖς, ὁ ὁποῖος μοὶ ὀμιλεῖτε μὲ ὕψος προστακτικόν; ἤρωτησεν ὁ Κοκονάς.

— Ἦκουσάτέ ποτε νὰ ὀμιλῶσι περὶ τοῦ κυρίου Μωρεβέλ;

— Τοῦ φονέως τοῦ ναυάρχου;

— Καὶ τοῦ λοχαγοῦ Δεμουῦ.

— Πολλάκις.

— Λοιπὸν ὁ κύριος Μωρεβέλ εἶμαι ἐγώ.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ Κοκονάς.

— Ἀκούσατέ με λοιπὸν.

— Καὶ τί ἄλλο κάμνω ἢ νὰ σὺς ἀκούω;

— Σιωπή! εἶπεν ὁ κύριος Μωρεβέλ, θεῖς τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα.

Ὁ Κοκονάς ἔτεινε τὸ οὖς.

Ἦκουσαν τότε τὸν ξενοδόχον κλείσαντα τὴν θύραν κοιτῶνός τινος, εἶτα τὴν θύραν τοῦ δικαδρόμου, σύραντα τοὺς ὄχεις καὶ κατερχόμενον δρομαίως.

Ὁ Λαουριέρος ἐπανελθὼν προσήνεγκεν ἀνὰ μίαν ἔδραν εἰς τε τὸν Κοκονάς καὶ τὸν Μωρεβέλ, λαβὼν δὲ καὶ τρίτην αὐτὸς εἶπεν:

— Αἱ θύραι εἶναι κλεισμέναι, κύριε Μωρεβέλ, δύνασθε νὰ ὀμιλήσετε. . .

Τὸ ὄρολόγιον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ ἐσήμαινεν ἔνδεκα ὥρας. Ὁ Μωρεβέλ ἐμέτρησεν ἓνα μετὰ τὸν ἄλλον πάντας τοὺς κτύπους, οἵτινες ἀντήχουν πενθίμως ἐν μέσῳ τῆς νυκτερινῆς σιγῆς, ἀφοῦ δὲ καὶ ὁ τελευταῖος ἦχος ἐξηφκνίσθη ἐν τῷ κενῷ:

— Κύριε, εἶπε στραφεὶς πρὸς τὸν Κοκονάς, οὐτινος ἡ κόμη εἶχεν ὀρθωθῆ βλέποντος τὰς προφυλάξεις, ἃς οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες ἐλάμβανον, εἴσθε καλὸς καθολικός;

— Ἀλλά, τὸ πιστεύω τοῦλάχιστον, ἀπήνησεν ὁ Κοκονάς.

— Κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ Μωρεβέλ, εἴσθε ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν βασιλέα;

— Ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας. Πιστεύω μάλιστα ὅτι μὲ προσβάλλετε, κύριε, ἀποτεινοντές μοι τοιαύτας ἐρωτήσεις.

— ὦ! δι' αὐτὸ δὲν θὰ μαλώσωμεν. Μόνον ἀκολουθῆτέ μας.

— Καὶ ποῦ;

— Αὐτὸ ὀλίγον σὺς ἐνδιαφέρει. Ἄφετε νὰ σὺς ὀδηγήσωμεν ἡμεῖς. Πρόκειται περὶ τῆς τύχης σὺς, ἴσως δὲ καὶ περὶ τῆς ζωῆς σὺς αὐτῆς.

— Σὺς κάμνω γνωστὸν, κύριε, ὅτι τὸ μεσονύκτιον πρέπει νὰ μεταβῶ εἰς τὸ Λουῆρον.

— Ἄλλ' ἀκριβῶς ἐκεῖ σὲ ὀδηγοῦμεν.

— Μὲ περιμένει ὁ δουλὴ τῆς Γκιζης.

— Καὶ ἡμεῖς, ἐπίσης.

— Ἄλλ' ἔχω ἰδιαιτέρον σύνθημα ὅπως εἰσέλθω, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Κοκονάς, δυσαρεστηθεὶς μικρὸν ὅτι ἔμελλε νὰ συμμερισθῆ τὴν τιμὴν τῆς ἀκροάσεως μετὰ τοῦ κυρίου Μωρεβέλ καὶ τοῦ κύρ Λαουριέρου.

— Καὶ ἡμεῖς, ἐπίσης.

— Ἄλλ' ἔχω σημεῖόν τι ἀναγνωρίσεως.

Ὁ Μωρεβέλ ἐμειδίασε, καὶ σύρας ἐκ

τοῦ ὑπενδύτου του δράκα σταυρῶν ἐκ λευκοῦ ἐριούχου, ἔδωκεν ἓνα εἰς τὸν Κοκονάς, ἓνα εἰς τὸν Λαουριέρον καὶ ἓνα ἐκράτησε δι' ἑαυτὸν. Ὁ Λαουριέρος ἔθετο τὸν δεξιόντα αὐτῷ σταυρὸν εἰς τὸ κράνος του. Ὁ Μωρεβέλ ἔθετο τὸν ἑαυτοῦ εἰς τὸν πῖλόν του.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ Κοκονάς ἐκθαμβος, ἢ συνέντευξις, τὸ σύνθημα, τὸ σημεῖον τῆς συγκεντρώσεως εἶναι δι' ὅλον τὸν κόσμον;

— Ναί, κύριε! δῆλα δὴ δι' ὅλους τοὺς καλοὺς καθολικούς.

— Τότε ἔχουσιν ἑορτὴν ἐν τῷ Λουῆρω, βασιλικὴν τραπέζαν, δὲν ἔχει οὕτω; ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς. Καὶ θ' ἀποκλείσουν τὰ σκυλιὰ τοὺς Οὐγονόττους. . . Καλά! θουμάσια! Εἶναι πολὺς καιρὸς ὅπου ἐπιδεικνύονται ἐκεῖ. . .

— Ναί! εἶναι ἑορτὴ εἰς τὸ Λουῆρον, εἶπεν ὁ Μωρεβέλ. Εἶναι ἐκεῖ βασιλικὸν τραπέζι, καὶ οἱ Οὐγονόττοι θὰ ἦναι προσκεκλημένοι. Κάτι καλλίτερον ἀκόμη: θὰ ἦναι οἱ ἥρωες τῆς ἑορτῆς. Αὐτοὶ θὰ πληρώσουν τὰ ἔξοδα. Ὅθεν ἂν θέλετε νὰ ἦσθε μαζύ μας, ἃς ὑπάγωμεν νὰ προσκαλέσωμεν τὸν κυριώτερον ἥρωά των, τὸν Γεδεῶν των, ὡς τὸν ὀνομάζουσι.

— Τὸν ναύαρχον; ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς.

— Ναί! τὸν γέρο-Γάσπαρον, τὸν ὁποῖον ὡς βλαξὶ δὲν ἐπέτυχα, καὶ τοι τοῦ ἐτραβίζα μὲ τὸ ἴδιο τουφέκι ὅπου μοῦ ἔδωκεν ὁ βασιλεὺς.

— Καὶ ἰδοῦ, εὐπατρίδα μου, διατί ἐκαθάρισα τὸ κράνος μου, ἀκόνιζα τὸ ξίφος μου, καὶ ἔδίδα μίαν περαιοῖα εἰς τὴν μάχαιράν μου, εἶπε δι' ὀξείας φωνῆς ὁ κύρ Λαουριέρος μεταμφιεσμένος εἰς στρατιώτην.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Κοκονάς ἐφριξε καὶ ἐγένετο κάτωχος, διότι ἤρχισε νὰ ἐννοῇ.

— Καὶ τί! ἀνέκραξεν. Αὐτὴ ἡ ἑορτὴ, αὐτὸ τὸ συμπόσιον. . . εἶναι. . . ἀληθές. . . θά. . .;

— Ἄ! πολὺ ἐβραδύνατε νὰ ἐννοήσετε, κύριε, εἶπεν ὁ Μωρεβέλ, καὶ ἐκ τούτου φαίνεται ὅτι δὲν ἐκουράσθητε ἀκόμη βλέποντες τὴν αὐθάδειαν ἐκείνων τῶν αἰρετικῶν ὡς ἐκουράσθημεν ἡμεῖς.

— Καὶ ἀναλαμβάνετε νὰ μεταβῆτε εἰς τοῦ ναυάρχου καὶ νά. . .;

Ὁ Μωρεβέλ ἐμειδίασε, καὶ σύρας τὸν Κοκονάς εἰς τὸ παράθυρον:

— Παρατηρήσατε, τῷ εἶπε: βλέπετε ἐκεῖ εἰς τὴν μικρὰν πλατεῖαν, εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου, ὅπισθεν τῆς ἐκκλησίας: τὴν ὀμάδα ἐκείνην ἢ ὁποῖα τοποθετεῖται σιωπηλῶς ἐν τῷ σκότει;

— Ναί.

— Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ὀμάδα ἐκείνην ἀνθρώποι ἔχουσι, καθὼς ὁ κύρ Λαουριέρος, ἐγὼ καὶ σεῖς ἀνὰ ἓνα σταυρὸν ἕκαστος εἰς τὸν πῖλόν του.

— Ἐ;

— Ἐ! Αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι εἶναι λόχος Ἑλβετῶν ἐκ τῶν μικρῶν καντονίων, διοικούμενος ὑπὸ τοῦ Τοκενέ, εἰξεύρετε δὲ ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν μικρῶν καντονίων εἶναι οἱ σύντεκνοι τοῦ βασιλέως.

— ὦ! ὦ! εἶπεν ὁ Κοκονάς.

— Τώρα, παρατηρήσατε τὸ στίφος ἐ-

κεῖνο τῶν ἰππέων, οἱ ὁποῖοι διέρχονται τὴν κρηπίδα. Ἀναγνωρίζετε τὸν ἀρχηγόν των;

— Πῶς θέλετε νὰ τὸν ἀναγνωρίσω; εἶπεν ὁ Κοκονάς φρίσσων σύσσωμος. Μόλις ταύτην τὴν ἐσπέραν ἦλθον εἰς Παρισίους.

— Ἐ! λοιπὸν, εἶναι αὐτὸς μετὰ τοῦ ὁποῖου ἔχετε συνέντευξιν τὸ μεσονύκτιον εἰς τὸ Λουῆρον. Ἰδέτε, πηγαίνει ἐκεῖ καὶ σὺς περιμένει.

— Ὁ δουλὴ τῆς Γκιζης;

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος. Οἱ συνοδεύοντες αὐτὸν εἶναι Μάρκελλος, ὁ πρῶην δῆμαρχος, καὶ Χωρὼν ὁ νῦν δῆμαρχος. Οἱ δύο οὗτοι μεταβάνουσιν ὅπως ὀπλίσωσι τοὺς ἐκ πολιτῶν λόχους των. Ἰδοῦ δὲ καὶ ὁ λοχαγὸς τῆς συνοικίας. Παρατηρήσατε καλῶς τί θὰ πράξῃ.

— Κρούει τὰς θύρας. Ἀλλά, τί εἶναι ἐκεῖ ἐπὶ τῶν θυρῶν τὰς ὁποίας κρούει;

— Λευκὸς σταυρὸς, νέε μου. Σταυρὸς ὅμοιος πρὸς τοῦτον τὸν ὁποῖον ἔχομεν εἰς τοὺς πῖλους μας. Ἄλλοτε ἄφηναν εἰς τὸν Θεὸν τὴν φροντίδα νὰ διακρίνη τοὺς ἰδικούς του. Σήμερον εἴμεθα μᾶλλον πολιτισμένοι καὶ τὸν ἀπαλλάττομεν τῆς ταιαύτης φροντίδος.

— Ἀλλά, αἱ θύραι τὰς ὁποίας κρούει ἀνοίγονται, καὶ ἐξ ἐκάστης οἰκίας ἐξέρχονται πολλοὶ ὀπλισμένοι.

— Θὰ κρούσῃ καὶ τὴν ἰδικὴν μας θύραν, καθὼς καὶ τὰς ἄλλας καὶ θὰ ἐξέλθωμεν καὶ ἡμεῖς καθὼς οἱ ἄλλοι.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ Κοκονάς, τόσον πληθὸς διὰ νὰ φονεύσωσιν ἓνα γέροντα Οὐγονόττον; Εἰς τὴν πίστιν μου! εἶναι ἐντροπή! Αὐτὸ εἶναι ἔργον σφαγέων καὶ οὐχι στρατιωτῶν!

— Νέε! εἶπεν ὁ Μωρεβέλ, ἂν περιφρονῆτε τοὺς γέροντας, δύνασθε νὰ ἐκλέξητε νέους. Εἶναι δι' ὅλας τὰς ὀρέξεις. Ἄν καταφρονῆτε τὰ ἐγγχειρίδια, δύνασθε νὰ μεταχειρισθῆτε τὸ ξίφος, διότι οἱ Οὐγονόττοι δὲν εἶναι ἀνθρώποι νὰ ἀφῆσωσιν ὅπως τοὺς σφαξῶσι χωρὶς νὰ ὑπερασπισθῶσι. Δὲν ἀγνοεῖτε δὲ ὅτι οἱ Οὐγονόττοι, νέοι ἢ γέροντες, ἔχουσι σκληρὸν τὸ δέρμα.

— Ἀλλά, θὰ τοὺς φονεύσωσιν ὅλους; ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς.

— Ὅλους.

— Κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως;

— Κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ δουκὸς τῆς Γκιζης.

— Καὶ πότε;

— Ὅταν ἀκουσῆτε νὰ σημαίνῃ ὁ κῶδων τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ.

— Ἄ! δι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ ἀγαπητὸς ἐκεῖνος Γερμανός, ὅστις ἀνήκει εἰς τὸν κύριον Γκιζης. . . Πῶς λέγεται;

— Ὁ κ. Μπέσμη;

— Ἀκριβῶς. Δι' αὐτὸ λοιπὸν μοῦ ἔλεγε ὁ κ. Μπέσμη νὰ τρέξω μόλις ἀκούσω τὸ ἐγεργῆριον.

— Καὶ ἴδετε τὸν κύριον Μπέσμη;

— Τὸν εἶδα καὶ τῷ ὀμίλησα.

— Ποῦ;

— Εἰς τὸ Λουῆρον. Αὐτὸς μὲ εἰσήγαγε, αὐτὸς μοὶ ἔδωκε τὸ σύνθημα αὐτὸ. . . .

— Παρατηρήσατε.

— Διαβόλε! εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος.

— Θέλετε νὰ τῷ ὀμιλήσετε ;

— Εἰς τὴν ψυχὴν μου ! δὲν θὰ ἐδυσχεραιοῦμαι.

Ὁ Μωρεβέλ ἠνέφξεν ἀφορητὴ τὸ παράθυρον. Ὁ Μπέσμησ πράγματι διέβρινε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν μετ' εἰκοσάδος ἀνδρῶν.

— Γκίζης καὶ Λορραίνη ! εἶπεν ὁ Μωρεβέλ.

Ὁ Μπέσμησ ἐστράφη καὶ ἐνοήσας ὅτι πρὸς αὐτὸν ἀπετείνετο, ἐπλησίασε.

— Ἄ ! ᾧ ! εἶπεν εἶστε σεῖς, γκιούριε Μωρεβέλ ;

— Ναί, ἐγὼ εἶμι. Τί ζητεῖτε ;

— Γκιουρεῦ τὸ ξενοτογαεῖο τοῦ Ὁρραίου Ἀστέρα ντιὰ νὰ εἰντοποιήσω ἕνα γκάποιο γκιούριο Γκογκονάσ.

— Ἴδου ἐγὼ, κύριε Δέ-Μπέσμη ! εἶπεν ὁ νέος.

— Ἄ ! γκαλά, γκαλά ! Εἶστε ἔτοιμος ;

— Ναί, τί πρέπει νὰ πράξω ;

— Ὅτι φὰ σὰς εἰπῆ ὁ γκιούριος Μωρεβέλ. Εἶναι καλὸς κροφολικός.

— Τὸν ἀκούετε ; εἶπεν ὁ Μωρεβέλ.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Κοκονάσ. Ἄλλὰ σεῖς, κύριε Δέ-Μπέσμησ ποῦ πηγαίνετε ;

— Ἐγκώ ; εἶπεν ὁ Δέ-Μπέσμησ γελῶν.

— Ναί, σεῖς.

— Ἐγκώ πηγαίνω νὰ εἰπῶ ἕνα μικρὸ λόγχο εἰς τὸ νύκχο.

— Εἰπέτε αὐτῷ δύο, ἂν ἦναι ἀνάγκη, εἶπεν ὁ Μωρεβέλ. Ταύτην δὲ τὴν φοράν, ἂν ἐγερθῆ μετὰ τὸν πρῶτον, ἄς μὴ ἐγερθῆ μετὰ τὸν δεύτερον.

— Μένετε ἡσυκος, γκιούριε Μωρεβέλ, μένετε ἡσυκος καὶ ντιντάξετέ μου γκαλά αὐτὸν τὸ νέο.

— Ναί, ναί ! μὴ φοβεῖσθε. Ὁ Κοκονάσ εἶναι καλὸ ληγωνικό, καὶ τὰ καλὰ σκυλιὰ κυνηγοῦν ἐκ φύσεως.

— Καίρετε !

— Πηγαίνετε.

— Καὶ σεῖς ;

— Ἀρχίσατε τὸ κυνήγιον, καὶ ἡμεῖς ἐρχόμεθα διὰ τὰ ἀπομεινάκια.

Ὁ Δέ-Μπέσμησ ἀπεμακρύνθη καὶ ὁ Μωρεβέλ ἔκλεισε τὸ παράθυρον.

— Τὸν ἠκούσατε, νέε ; εἶπεν ὁ Μωρεβέλ. Ἄν ἔχετε καίνενα προσωπικὸν ἔχθρον, καὶ ἂν δὲν ἦναι ὅλως διόλου Οὐγονόττος, θέσατε αὐτὸν εἰς τὸν κατάλογον καὶ περναῖ με τοὺς ἄλλους.

Ὁ Κοκονάσ, ἐκτὸς ἐκυτοῦ ἐξ ὅσων εἶδε καὶ ἠκουσε, παρετήρει ὅτε μὲν τὸν ξενοδόχον, ὅστις ἐλκμβανε στάσεις ἀρεϊμανίους, ὅτε δὲ τὸν Μωρεβέλ, ὅστις ἐξήγαγε τεμάχιον χάρτου ἐκ τοῦ θυλακίου του.

— Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, εἶπεν οὗτος, ἰδοὺ ὁ κατάλογός μου, τριακόσιοι ! Ἄν ἕκαστος ἀγαθὸς καθολικός ταύτην τὴν νύκτα ἐκτελέσῃ τὸ δέκχτον ὅσων θὰ κάμω ἐγὼ, αὐριον δὲν θὰ ἦναι οὐδὲ εἰς αἰρετικὸς ἐν τῷ βασιλείῳ.

— Σιωπῆ ! εἶπεν ὁ Λαουριέρος.

— Τί ; ἠρώτησαν αἰφνης ὁ τε Κοκονάσ καὶ ὁ Μωρεβέλ.

Ἠκούσθη ὁ πρῶτος κτύπος τοῦ κώδωνος τοῦ Saint-Germain-l'Auxerrois.

Λοιπόν, ἐπέσπευσαν τὴν στιγμήν ; Εἶχεν ὀρισθῆ διὰ τὸ μεσονύκτιον, ὡς μοὶ εἶπον . . . Τόσῳ τὸ καλλίτερον ! Προκειμένου περὶ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ βασιλείως, εἶναι καλλίτερα τὰ ὀρολόγια τὰ ὅποια πηγαίνουν ἐμπρός, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὅποια μένουσ ὀπίσω.

Καὶ πράγματι ἠκούσθη ἡχὼν πενθίμως ὁ τῆς ἐκκλησίας κώδων. Αἰφνης ἀντήχησεν ἐκπυροσφοκρότης, καὶ σχεδὸν ἀμέσως πολυαριθμοὶ πυροσφί ἐφώτισαν τὴν ὁδὸν τοῦ «Ἐηροῦ Δένδρου».

Ὁ Κοκονάσ ἔφρην ἐπὶ τοῦ μετώπου τὴν κάθυρον ἐξ ἰδρωτὸς χειρᾶ του.

— Ἦρχισαν, ἀνέκραξεν ὁ Μωρεβέλ. Ἐξῶ.

— Μίαν στιγμήν ! μίαν στιγμήν, εἶπεν ὁ ξενοδόχος. Πρὶν ἢ ἐκστρατεύσωμεν εἶναι καλὸν νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὸν οἶκον, καθὼς λέγουσιν εἰς τὸν πόλεμον. Δὲν ἐπιθυμῶ δὲ νὰ σφάξωσι τὴν γυναικά μου καὶ τὰ παιδιὰ μου, ἐνῶ ἐγὼ ἦμαι ἔξῳ. Ἐδῶ εἶναι ἕνας Οὐγονόττος.

— Ὁ κ. Δελαμὸλ ; ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάσ ἀνασκιρτήσας.

— Ναί, ὁ ἀλιτήριος ἐρρίφθη εἰς τὸ στόμα τοῦ λύκου.

— Πῶς ! εἶπεν ὁ Κοκονάσ. Θὰ προσβάλετε τὸν ξένον σας ;

— Ἀκριβῶς δι' αὐτὸν ἠκόνισα τὴν σπάθην μου.

— ὦ ! ᾧ !, εἶπεν ὁ Πεδερμόντιος συσπῶν τὰς ὀφρῦς.

— Δὲν ἐφόνευσά ποτε ἄλλο τι ἢ τὰ κουνέλια μου, τὰς πάπιες μου καὶ τὰς ὀρνιθές μου, ἐπανέλαβεν ὁ ἀξιόλογος ξενοδόχος. Δὲν εἰζεύρω λοιπόν πῶς θὰ κάμω διὰ νὰ φονεύσω ἕνα ἄνθρωπον. Λοιπόν, θέλω νὰ γυμνασθῶ εἰς αὐτόν. Ἄν κάμω καὶ καμμίαν ἀδεξιότητα, δὲν θὰ ἦναι κανεὶς παρῶν διὰ νὰ γελᾶσῃ μεζύ μου.

— Διαβόλε ! αὐτὸ εἶναι χονδρόν ! παρετήρησεν ὁ Κοκονάσ. Ὁ κ. Δελαμὸλ εἶναι σύντροφός μου. Ὁ κ. Δελαμὸλ ἐδείπνησε μεζύ μου. Ὁ κ. Δελαμὸλ ἐπικίξε μεζύ μου . . .

— Ναί, ἀλλ' ὁ κ. Δελαμὸλ εἶναι αἰρετικός, εἶπεν ὁ Μωρεβέλ. Ὁ κ. Δελαμὸλ εἶναι καταδικασμένος, καὶ ἂν δὲν τὸν φονεύσωμεν ἡμεῖς, θὰ τὸν φονεύσωσιν ἄλλοι.

— Καὶ χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν, εἶπεν ὁ ξενοδόχος, ὅτι σὰς ἐκέρδισε πεντήκοντα σκουδὰ.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Κοκονάσ, ἀλλὰ τιμίως. Εἶμι περὶ τούτου βέβαιος.

— Τιμίως ἢ ὄχι, πάντοτε πρέπει νὰ τῷ τὰ πληρώσητε, ἐνῶ ἂν τὸν φονεύσω ἐξοφλεῖτε.

— Ἐμπρός ! ἐμπρός ! ἄς τελειώνωμεν, κύριοι, ἀνέκραξεν ὁ Μωρεβέλ. Μία σφαίρα, μία σπαθιά, μία σφυριά, μία μετ' ὅ,τι θέλετε, . . . ἀλλὰ ἄς τελειώνωμεν, ἂν θέλετε νὰ φθάσωμεν ἐγκαίρως, καθὼς ὑπεσχέθημεν, διὰ νὰ βοηθήσωμεν τὸ δοῦκα τῆς Γκίζης εἰς τὸ νυαρχοῦν.

Ὁ Κοκονάσ ἐστέναξε.

— Τρέχω ! ἀνέκραξεν ὁ Λαουριέρος. Περιμένετε με.

Ἄλλοι εἶπεν ὁ Κοκονάσ. Θὰ κά-

μη αὐτὸ τὸ πτωχὸ παιδί νὰ ὑποφέρῃ. Ἴσως δὲ καὶ θὰ τὸν κλέψῃ. Ἄς τρέξω καὶ ἐγὼ διὰ νὰ τὸν τελειώσω ἐν ἀνάγκῃ, καὶ νὰ μὴ ἀφήσω νὰ ἐγγίσει τὰ χρήματά του.

Συγκινηθεὶς δὲ ἐκ τῆς εὐτυχοῦς ταύτης ιδέας, ὁ Κοκονάσ ἀνήλθε τὴν κλίμακα ὀπισθεν τοῦ Λαουριέρου, ὃν καὶ δὲν ἐβράδυνε νὰ φθάσῃ, διότι καθ' ὅσον ἀνήρχετο, ἕνεκα σκέψεως ἀναμφιβόλως, ὁ Λαουριέρος ἐβράδυνε τὸ βῆμα.

Καθ' ἣν στιγμήν ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν, ἀκολουθούμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ Κοκονάσ, πολλοὶ πυροβολισμοὶ ἠκούσθησαν ἐν τῇ ὁδῷ. Ἀμέσως δὲ ἠκούσθη καὶ ὁ Δελαμὸλ, πηδήσας ἀπὸ τῆς κλίνης του καὶ τὸ πάτωμα τρίζον ὑπὸ τὰ βήματά του.

— Διαβόλε ! ἐψιθύρισε ὁ Λαουριέρος, ταραχθεὶς μικρόν, ἐξύπνησε, πιστεύω !

— Ἐτσι μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ Κοκονάσ.

— Καὶ θὰ ὑπερασπισθῆ ;

— Εἶναι ἀξίος νὰ τὸ πράξῃ. Εἰπέ μου, λοιπόν, κύρ Λαουριέρε, ἂν σὰς ἐφόνευσ, δὲν θὰ ἦτο νοστιμώτατον ;

— Οὐμ ! οὐμ !, εἶπεν ὁ ξενοδόχος.

Ἄλλ' ἐθυμμηθεὶς ὅτι εἶχε καλὸν πυροβόλον, ἐνεθαρρύνθη καὶ διέρρηξε τὴν θύραν δι' ἐνὸς λακτίσματος.

Εἶδον τότε τὸν Δελαμὸλ ἄνευ πύλου, ἀλλ' ἐνδεδυμένον, ὠχρωμένον ὀπισθεν τῆς κλίνης, ἔχοντα τὸ ξίφος ἐν τῷ στόματί του, καὶ τὰ πιστόλια εἰς τὰς χεῖρας.

— ὦ ! ᾧ ! εἶπεν ὁ Κοκονάσ, ἀνοίγων τοὺς βῶθωνας, ὡς ἀληθὲς ἄγριον θηρίον ὁσφραϊνόμενον αἷμα. Ἴδου τί καταντᾷ σπουδαῖον, κύρ Λαουριέρε. Ἐμπρός λοιπόν ! ἐμπρός !

— Ἄ ! θέλωσι νὰ με δολοφονήσωσιν, ἀφ' ὅ,τι φαίνεται ! ἐκράυγασεν ὁ Δελαμὸλ, οὐτινος οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξηκόντιζον ἀστραπάς. Καὶ εἶσαι σύ, ἄθλιε ;

Ὁ κύρ Λαουριέρος δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἀποστροφὴν ταύτην, ἢ ταπεινώσας τὸν σωλήνα τοῦ πυροβόλου του καὶ σκοπεύσας τὸν νέον. Ἄλλ' ὁ Δελαμὸλ εἶδε τὸ κίνημα, καὶ κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ἐκπυροσφοκρότησεως ἐγονυπέτησε, καὶ ἢ σφαῖρα διήλθεν ἀνωθι τῆς κεφαλῆς του.

— Πρὸς με ! ἐκράυγασεν ὁ Δελαμὸλ. Πρὸς με, κύριε Κοκονάσ !

— Εἰς τὴν πίστιν μου ! κύριε Δελαμὸλ, εἶπεν ὁ Κοκονάσ, ὅ,τι δύναμαι νὰ πράξω εἰς τὴν περίστασιν ταύτην εἶναι νὰ μὴ ταχθῶ καθ' ὑμῶν. Φαίνεται ὅτι ταύτην τὴν νύκτα φονεύουσι τοὺς Οὐγονόττους ἐν ὀνόματι τοῦ βασιλείως. Σώθητε λοιπόν ὡς δυναθῆτε.

— Ἄ ! προδόται ! ᾧ ! δολοφόνοι ! Αὐτὸ λοιπόν ! Ἐχει καλῶς !, περιμείνατε.

Καὶ ὁ Δελαμὸλ σκοπεύσας, ἐπυροβόλησε διὰ τοῦ ἐνὸς τῶν πιστολίων του. Ὁ Λαουριέρος, ὅστις παρετήρει προσεκτικῶς ἕκαστον αὐτοῦ κίνημα, ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ ριφθῆ κατὰ μέρος. Ἄλλ' ὁ Κοκονάσ, ὅστις δὲν περιέμενε τὴν τοιαύτην ἀπάντησιν, ἔμεινε εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἢ σφαῖρα ἐτραυματίσεν αὐτὸν ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου.

1 Ἴδε εἰκόνα σὺλλου Ε'.

— Διάβολε! ανέκραξεν οὗτος τρίζων τούς οδόντας. Δέχομαι τὴν πρόκλησιν. Ἡμεῖς οἱ δύο λοιπόν, ἀφοῦ τὸ θέλεις.

Καὶ σὺρξ τὸ ξίφος του, ὠρμησε κατὰ τοῦ Δελαμόλ.

Ἄν ὁ Κοκονὰς ἦτο μόνος, ἀνκμιβόλως θὰ τὸν περιέμενεν. Ἄλλ' ὅπισθεν αὐτοῦ ἦτο ὁ Λαουριέρος, ὅστις ἐπλήρου αὐθις τὸ πυροβόλον του, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὸν Μωρεβέλ, ὅστις ἀκούσας τὴν πρόκλησιν τοῦ ξενοδόχου ἀνήρχετο τρέχων τὴν κλίμακα. Ὅθεν ὁ Δελαμόλ ἐρρίφθη εἰς τὸ παρακείμενον τιμῶνιον, οὕτως ἐκλείσει καλῶς τὴν θύραν.

— Ἄ! χαμένε! ἀνέκραξεν ὁ Κοκονὰς μανιώδης, ὠθὼν τὴν θύραν διὰ τῆς λαβῆς τῆς σπάθης του, περιμένει! περιμένει! Ὅθ σου κάμω εἰς τὸ δέμα μὲ τὸ σπαθί μου τόσαις τρύπαις ὅσα σκουδα μοῦ ἐκέρδησες ἀπόψε! Ἄ, ἐρχομαι νὰ μὴ σὲ ἀφήσω νὰ ὑποφέρης! Ἄ! ἐρχομαι νὰ μὴ ἀφήσω νὰ σὲ κλέψουν! καὶ σὺ εἰς ἀνταμοιβὴν μοῦ στέλλεις μίαν σφαῖραν εἰς τὸν ὦμον! Περιμένει, ἀχρεῖ! περιμένει!

Ἐν τούτοις ὁ κύρ Λαουριέρος ἐπλησίασε καὶ δι' ἐνὸς κτύπου τῆς ἀκτιρίδος τοῦ πυροβόλου του ἔθραυσε τὴν θύραν.

Ὁ Κοκονὰς ὠρμησεν εἰς τὸ τιμῶνιον, ἀλλ' εὗρεν ἐμπρός του τὸν... τοῖχον. Τὸ τιμῶνιον ἦτο κενόν, καὶ τὸ παράθυρον ἀνοιχτόν.

— Ὅθ ἐκρημνίσθη ἀπὸ τὸ παράθυρον, εἶπεν ὁ ξενοδόχος.

— Ἡ θὰ ἐδραπέτευσε διὰ τῆς στέγης τῆς γειτονικῆς οἰκίας, εἶπεν ὁ Κοκονὰς, διασκελιζὼν τὸ παράθυρον καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἐπὶ τοῦ ὀλισθηροῦ καὶ ἀνάντους ἐκείνου ἐδάφους.

Ἄλλ' ὁ Μωρεβέλ καὶ ὁ Λαουριέρος ὀρμήσαντες τὸν ἤρπασαν καὶ τὸν ἔσυραν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Εἶσθαι τρελλός; ἀνέκραξεν ἀμφοτέρω καὶ ταύτοχρόνως. Ὅθ σκοτωθῆς.

— Μπᾶ! εἶπεν ὁ Κοκονὰς. Εἶμαι ὀρεινὸς καὶ συνειθισμένος νὰ τρέχω εἰς τοὺς πάγους. Ἄλλως τε, ὅταν ἀνθρώπος τις μὲ προσβάλλῃ, ἀναβάνω μαζί του μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, ἢ καταβάνω εἰς τὸν Ἄδην ἀκολουθῶν αὐτὸν ὅποιον δρόμον καὶ ἂν πάρῃ, ὅπως μεταβῆ ἐκεῖ. Ἀφετέ με.

— Ἀφετέ τον! εἶπεν ὁ Μωρεβέλ. Τώρα εἶναι ἡ νεκρός, ἡ μακράν. Ἐλθετε μαζί μας. Καὶ ἂν αὐτὸς σὰς ἔφυγε, θὰ εὔρετε χιλίους ἄλλους εἰς τὴν θέσιν του.

— Ἐχετε δίκαιον! εἶπεν ὁ Κοκονὰς ὠρῶμενος. Θάνατος εἰς τοὺς Οὐγονόττους! Ἐχω ἀνάγκην νὰ ἐκδικηθῶ, καὶ ὅσα ταχύτερον τόσῳ καλλίτερον.

Καὶ οἱ τρεῖς κατῆλθον τὴν κλίμακα ὡς χιονοστιβάς.

— Εἰς τοῦ ναυάρχου! ἐκραύγασεν ὁ Μωρεβέλ.

— Εἰς τοῦ ναυάρχου, ἐπανέλαβεν ὁ Λαουριέρος.

— Εἰς τοῦ ναυάρχου λοιπόν! ἀφοῦ τὸ θέλετε, εἶπε καὶ ὁ Κοκονὰς.

Καὶ οἱ τρεῖς ἐξῆλθον ὡς μαινόμενοι, ἀφῆσαντες εἰς τὸ ξενοδοχεῖον φρουροὺς τὸν Γρηγόριον καὶ τοὺς ἄλλους ὑπὸστίας καὶ

κατηνύθησαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ναυάρχου, κείμενον εἰς τὴν ὁδὸν *Bethisy*. Ἡ λάμψις τῶν φλογῶν καὶ ὁ κρότος τῶν πυροβόλων τοὺς ὠδήγουν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

— Ἐ! ποῖος τρέχει ἐκεῖ; ἐκραύγασεν ὁ Κοκονὰς. Ἀνθρώπος τις ἀνευ ὑπενδύτου καὶ ζώνης.

— Ὅθ εἶναι κάποιος ὅστις φεύγει, εἶπεν ὁ Μωρεβέλ.

— Ἐμπρός λοιπόν σεῖς, οὔτινες ἔχετε πυροβόλα, εἶπεν ὁ Κοκονὰς.

— Εἰς τὴν πίστιν μου! ὄχι, εἶπεν ὁ Μωρεβέλ. Φυλάττω τὴν πυρίτιδά μου διὰ καλλίτερον κυνήγιον.

— Τότε σεῖς, Λαουριέρε...

— Περιμένετε, εἶπεν ὁ ξενοδόχος σκουπέυσας.

— Ἄ! ναί, περιμένετε, ἐκραύγασεν ὁ Κοκονὰς. Καὶ ἐν τούτῳ αὐτὸς φεύγει.

Καὶ ὠρμησε πρὸς καταδίωξιν τοῦ δυστυχοῦς, τὸν ὅποιον ἔφθασε ταχέως ὄντα πληγωμένον. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν, ὅπως μὴ τὸν πληγώσῃ ὅπισθεν, ἐφώνησεν αὐτῷ: « Γύρισε· ἀλλά, γύρισε λοιπόν! » κρότος πυροβόλου ἠκούσθη, σφαῖρα ἐσύριξεν εἰς τὰ ὄτα τοῦ Κοκονὰς, καὶ ὁ φυγὰς ἐκυλίσθη χαμαί, ὡς λαγῶς, ὃν ἐν μέσῳ τοῦ ταχύτερου δρόμου του προσβάλλει ὁ μόλυβδος τοῦ κυνηγοῦ.

Κρυγὴ θριαμβοῦ ἠκούσθη ὅπισθεν τοῦ Κοκονὰς. Ὁ Πεδεμόντιος ἐστράφη καὶ εἶδε τὸν Λαουριέρον σεῖοντα τὸ ὄπλον του.

— Ἄ! ταύτην τὴν φορὰν, ἀνέκραξεν οὗτος, ἔκαμα τοῦλάχιστον κλὸν δῶρον.

— Ναί· ἀλλὰ ὀλίγον ἔλειψε νὰ περάσῃς καὶ ἐμὲ πέρα πέρα, εἶπεν ὁ Κοκονὰς.

— Φυλάχθητε, εὐπατρίδα μου, φυλάχθητε! ἐκραύγασεν ὁ Λαουριέρος.

Ὁ Κοκονὰς ἀνεπήδησε πρὸς τὰ ὀπίσω. Ὁ τραυματίας εἶχεν ἐγερεθῆ ἐπὶ τοῦ ἐνὸς γόνατος, καὶ διψῶν ἐκδικήσιν ἠτοιμάζετο νὰ πληξῇ τὸν Κοκονὰς διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κρυγὴ τοῦ ξενοδόχου ἔσωσε τὸν Πεδεμόντιον.

— Ἄ! ἔχιδνα! ἐκραύγασεν ὁ Κοκονὰς.

Καὶ ὀρμήσας κατὰ τοῦ τραυματίου ἐβύθισε τρεῖς τὴν σπάθην του ἄχρι τῆς λαβῆς εἰς τὸ στῆθος του.

— Καὶ τώρα, εἶπεν, ἀφίνων τὸν Οὐγονόττον σπαίροντα ἐν τῇ ἀγωνίᾳ, εἰς τοῦ ναυάρχου! Εἰς τοῦ ναυάρχου!

— Ἄ! ἄ, εὐπατρίδα μου, εἶπεν ὁ Μωρεβέλ, κατὰ τὰ φαινόμενα, *ταιμπᾶς*.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, ναί· εἶπεν ὁ Κοκονὰς. Ἀγνοῶ ἂν ἡ ὁσμὴ τῆς πυρίτιδος μὲ μεθύσκη, ἢ ἡ θεὰ τοῦ αἵματος μὲ ἐρεθίσκη. Ἀλλά, μὴ τὸν Θεόν! ἢ σφαγὴ μοῦ ἀρέσκει. Εἶναι ὡς νὰ ἔλεγέ τις κυνήγιον ἀνθρώπων. Ἐως τώρα εὗρέθη μόνον εἰς κυνήγιον ἀρκτων, λύκων καὶ, εἰς τὴν τιμὴν μου, τὸ κυνήγιον τῶν ἀνθρώπων μοῦ φαίνεται διασκεδαστικώτερον.

Καὶ οἱ τρεῖς ἐπανέλαβον τὸν δρόμον των.

Ἡ'

Η ΣΦΑΓΗ

Ἡ οἰκία, ἔνθα κατόκει ὁ ναύαρχος, ἔκειτο, ὡς εἶπομεν, ἐν τῇ ὁδῷ *Bethisy*. Ἦτο μεγάλη τις οἰκοδομὴ ἀνεκρούμενη

τὸ βάθος τῆς αὐλῆς καὶ ἔχουσα δύο πτέρυγας πρὸς τὴν ὁδόν. Τοῖχος ἔχων μεγάλην θύραν καὶ δύο μικρὰς μετὰ κιγκλίδας, ἐχώριζε τὴν αὐλὴν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ.

Ὅτε οἱ τρεῖς ἡμῶν *Γκιζόφρονες* ἔφθασαν εἰς τὴν ἄκρην τῆς ὁδοῦ *Bethisy*, ἣτις ἀποτελεῖ συνέχειαν τῆς ὁδοῦ *Fossés-Sant Germain - l' Auxerrois* εἶδον τὴν οἰκίαν περικυκλωμένην ὑπὸ Ἑλβετῶν, στρατιωτῶν καὶ πολιτῶν ἐνόπλων. Πάντες εἶχον ἐν τῇ δεξιᾷ σπάθην ἢ δόρυ ἢ πυροβόλον, καὶ τινες αὐτῶν ἔφερον ἐν τῇ ἀριστερᾷ πυρσοῦς, χύνοντας ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκείνης πένθιμον καὶ ὑποτρέμον φῶς, ὅπερ ἀκολουθοῦν τὰς κινήσεις τοῦ πλήθους, ὅτε μὲν ἐφώτιζε τὸ ἔδαφος, ὅτε δὲ ἔφεγγεν ἐπὶ τῶν τοίχων, καὶ ἄλλοτε περιέβαλε διὰ φλογῶν τὴν ζῶσαν ἐκείνην θάλασσαν, ἐν ἣ ἕκαστον ὄπλον ἐξηκόντιζεν ἀστραπάς. Περί τὴν οἰκίαν καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς *Tire - Chappe*, *Etienne* καὶ *Bertin Poirée*, τὸ φοβερόν ἔργον συνεπληροῦτο. Ὅξεται καὶ σπαρακτικαὶ κραυγαὶ ἠκούοντο, συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ κρότου τῶν πυροβόλων. Ἐνίοτε δὲ δυστυχεῖς τις, ἡμίγυμνος, κάτωχρος, καθημαγμένος, διήρχετο πηδῶν, ὡς διωκομένη ἔλαφος, κύκλον ἀπαισιῶν φωτός, ἔνθα ἐφαίνετο κινούμενος ὀλόκληρος κόσμος δαιμόνων.

Τότε ὁ Κοκονὰς, ὁ Μωρεβέλ καὶ ὁ Λαουριέρος, διακρινόμενοι μακρόθεν ἐκ τοῦ λευκοῦ σταυροῦ των, ἐγένοντο δεκτοὶ διὰ κρυγῶν ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ εὐρέθησαν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυκνοῦ ἐκείνου πλήθους, τοῦ ἀγωνιῶντος καὶ τρέχοντος ὡς κύνες ἐν θήρᾳ. Καὶ δὲν θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ διέλθωσιν, ἀλλὰ τινες ἀναγνωρίσαντες τὸν Μωρεβέλ κατώρθωσαν νὰ ἀνοίξωσιν αὐτῷ δίδον, ὁ δὲ Κοκονὰς καὶ ὁ Λαουριέρος ὠλισθήσαν κατόπιν του. Οὕτω δὲ καὶ οἱ τρεῖς κατώρθωσαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν αὐλὴν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αὐλῆς ταύτης, ἥς καὶ αἱ τρεῖς θύραι εἶχον ἐκβιασθῆ, ἀνὴρ τις, περὶ τὸν ὅποιον οἱ δολοφόνοι ἀφίνον ἐκ σεβασμοῦ ἀρκούντως εὐρύχωρον κενόν, ἕστατο ὀρθῶς στηριζόμενος ἐπὶ γυμνοῦ ξίφους καὶ ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ ἐξώστου δέκα πέντε περιπού ποδας ὄντος ὑψηλοτέρου τοῦ ἐδάφους, καὶ ἐκτεινομένου πρὸ τοῦ κυριωτέρου παρθεῖρου τοῦ μεγάρου. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἐπληττε διὰ τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος μετ' ἀνυπομονησίας, καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐστρέφετο ὅπως ἐρωτᾷ τοὺς εἰς αὐτὸν πλησιέστερον ὄντας:

— Οὐδὲν ἀκόμη. Οὐδεὶς... Ἴσως εἰδοποιήθη ἐγκαίρως καὶ ἔφυγε. Τί λέγετε, καὶ σεῖς Γάστ;

— Ἀδύνατον, ἐξοχώτατε.

— Καὶ διατί; Δὲν μοῦ εἶπετε ὅτι ὀλίγον τι πρὶν ἢ φθάσωμεν, ἀνθρώπος τις ἀνευ πῆλου, γυμνὸν ἔχων τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα καὶ τρέχων ὡς καταδιωκόμενος, ἐλθὼν ἔκρουσε τὴν θύραν ταύτην, καὶ ὅτι τῷ ἦνοιξαν;

— Ναί, ἐξοχώτατε. Ἄλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ἔφθασεν ὁ κ. Δε-Μπέσμη; αἱ θύ-

Ὁ ἄνθρωπος, ναί μὲν εἰσῆλθεν, ἀλλὰ βεβαίως δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ.

— "Ε! εἶπεν ὁ Κοκονάς εἰς τὸν Λαουριέρον, ἀπατώμαι ἢ αὐτὸς τὸν ὁποῖον βλέπω ἐκεῖ εἶναι ὁ κ. Γκιζῆς;

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος, εὐπατρίδα μου. Ναί, αὐτὸς εἶναι ὁ μέγας Ἑρρίκος τῆς Γκιζῆς, ὁ ὁποῖος περιμένει τὸν ναύαρχον νὰ ἐξέλθῃ διὰ νὰ κάμῃ εἰς αὐτὸν ὅ,τι καὶ ἐκεῖνος ἔκαμεν εἰς τὸν πατέρα του. Ὁ καθεὶς μὲ τὴν σειράν του, εὐπατρίδα μου. Καί, δόξα τῷ Θεῷ! σήμερον εἶναι ἡ ἰδική μας σειρά.

— "Ε! Μπέσμη!, ἔ! ἐκραύγασεν ὁ δούξ δι' ἰσχυρὰς φωνῆς, ἐτελείωσε;

Καὶ διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους τοῦ ἔκρουεν ἀνησύχως τὸ λιθόστρωτον, ἐξ οὗ ἐξήρχοντο σπινθήρες.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἠκούσθησαν ὡσεὶ κραυγαὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ, εἴτα κρότοι πυροβόλων, εἴτα μεγίστη ποδοβολή, καὶ κλαγγαὶ ὄπλων συγκρουομένων, ἦν διεδήχθη νέα σιγή.

Ὁ δούξ ἐκινήθη, ὡσεὶ θέλων νὰ ὀρμήσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ.

— Ἐξοχώτατε! ἐξοχώτατε! εἶπεν ὁ Γάστ, ἀναγκαιτίσας αὐτόν, ἢ ἀξιοπέπειά σας ἐπιβάλλει ὑμῖν νὰ σταθῆτε ἐδῶ καὶ νὰ περιμείνατε.

— "Εχεις δίκαιον, Γάστ. Εὐχαριστῶ! θὰ περιμείνω. Ἀλλά, τῇ ἀληθείᾳ, ἀποθνήσκω ἐξ ἀνυπομονησίας καὶ ἀνησυχίας. Ἄ! καὶ ἂν μοῦ φύγῃ!

Ἀφῆνης ὁ κρότος τῶν βημάτων ἠκούσθη προσεγγίζων. Αἱ ὕαλοι τοῦ ἰσογείου ἐφωτίσθησαν δι' ἀκτινοβολίας ὁμοίας πρὸς πυρκαϊάν.

Τὸ παράθυρον, ἐφ' οὗ ὁ δούξ τοσάκις προσήλωσε τὸ βλέμμα ἠνεψύθη, ἢ μᾶλλον συνετρίθη, καὶ ἀνὴρ τις τὸ πρόσωπον ἔχων ὠχρόν, τὸν λαιμὸν λευκὸν καὶ καθημαγμένον, ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

— Μπέσμη! ἀνέκραξεν ὁ δούξ ἐπὶ τέλους, εἶσαι σὺ; Λοιπόν; λοιπόν;

— Ἰντού, ἰντού, ἀπήντησε ψυχρῶς ὁ Γερμανός, ὅστις κύψας ἠγέρθη σχεδὸν ἀμέσως φαινόμενος ὡς νὰ ἤγειρε σπουδαῖόν τι βάρος.

— Ἀλλ' οἱ ἄλλοι, ἠρώτησεν ἀνησύχως ὁ δούξ, ποῦ εἶναι;

— Οἱ ἄλλοι τελειώνουν τοὺς ἄλλους.

— Καὶ σὺ τί ἔκαμες;

— Ἐγκώ, τώρα φά ἰντήτε. Κάμετε λίγκο πίσω.

Ὁ δούξ ὠπισθοχώρησεν ἐν βῆμα.

Καὶ τότε ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τί ὁ Μπέσμη ἐσυρε διὰ τὸσφ μεγάλου μόχθου.

Ἦτο τὸ πτώμα γέροντος.

Ἦψωσεν αὐτὸ ὑπὲρ τὸν ἐξώστην, τὸ ἐταλάντευσε μικρὸν ἐν τῷ κενῷ καὶ τὸ ἔρριπεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ κυρίου του.

Ὁ ὑπόκωφος κρότος τῆς πτώσεως, τὸ αἶμα, ὅπερ ἀναπηδήσαν ἄφθονον ἐκ τοῦ πτώματος ἐκηλίδωσε τὸ λιθόστρωτον εἰς μακρὰν ἀπόστασιν, κατετρόμαξαν καὶ αὐτὸν ἔτι τὸν δούκα. Ἀλλὰ τὸ αἶσθημα

τοῦτο διήρκεσε μικρὸν, ἢ δὲ περιέργεια

τινα, ἐνῷ πυρρὸς διὰ τοῦ ὑποτρέμοντος φωτός του περιέβαλλε τὸ θῆμα.

Διέκρινον τότε κκτάλευκον γενειάδα, σεβάσιμον πρόσωπον καὶ χεῖρας ἀποσκληρηθείσας ἐκ τοῦ θανάτου.

— Ὁ ναύαρχος! ἀνέκραξαν ταῦτοχρόνως εἴκοσι φωναί, καὶ ἐσίγησαν.

— Ναί, ὁ ναύαρχος! Αὐτὸς πράγματι εἶναι, εἶπεν ὁ δούξ, πλησιάσας εἰς τὸ πτώμα ὅπως τὸ παρατηρήσῃ ἐν ἀφῶνφ χαρᾷ.

— Ὁ ναύαρχος! ὁ ναύαρχος! ἐπανελάβον βαιῶν τῇ φωνῇ πάντες οἱ θεαταὶ τῆς φοβερᾶς ταύτης σκηνῆς, συνωθούμενοι καὶ πλησιάζοντες μετὰ δέους τὸν καταβληθέντα μέγαν ἐκεῖνον γέροντα.

— Ἄ!, ἴδου σὺ λοιπόν, Γάσπαρ! εἶπεν ὁ δούξ τῆς Γκιζῆς θριαμβεύων. Διέταξες καὶ ἐδολοφόνησεν τὸν πατέρα μου, ἐγὼ δὲ ἐκδικούμαι!

Καὶ ἐτόλμησε νὰ θέσῃ τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ τῶν διαμαρτυρομένων ἥρωος.

Ἄλλ' αἰφνης οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ θνήσκοντος ἠνεψύθησαν μετὰ μόχθου, ἢ καθημαγμένη καὶ ἠκρωτηριασμένη χεὶρ του συνεσταλῆ διὰ τελευταίαν φοράν, καὶ ὁ ναύαρχος χωρὶς νὰ κινήθῃ, εἶπεν εἰς τὸν ἱερόσυχον διὰ βραγχῶδους καὶ ἀσθενοῦς φωνῆς:

— Ἑρρίκε Γκιζῆ, ἡμέραν τινὰ καὶ σὺ ἐπίσης θὰ αἰσθανθῆς ἐπὶ τοῦ στήθους σου τὸν πόδα ἐνὸς δολοφόνου... Δὲν ἐφόνευσα ἐγὼ τὸν πατέρα σου... Ἔσο κατηραμένος!...

Ὁ δούξ, κάτωχρος καὶ τρέμων, ἠσθάνθη παγερὰν φρίκην διατρέξασαν τὸ αἷμά του. Ἐφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν του, ὡσανεὶ ἤθελε νὰ ἐκδιώξῃ τὴν πένθιμον ὀπτασίαν. Εἶτα, ὅτε ἄφησεν αὐτὴν νὰ ἐπαναπέσῃ, ὅτε ἐτόλμησε ν' ἀτενίσῃ αὐθις τὸν ναύαρχον, εἶδε τοὺς ὀφθαλμούς του κεκλεισμένους, τὴν χεῖρά του γενομένην αὐθις ἀδρανῆ, καὶ μέλαν αἷμα ῥέον ἀπὸ τοῦ στόματός του εἰς τὴν λευκὴν αὐτοῦ γενειάδα εἶχε διαδεχθῆ τοὺς φοβεροὺς λόγους, οὗς τὸ στόμα ἐκεῖνο ἐξήγγειλεν.

Ὁ δούξ ἀνύψωσε τὸ ξίφος του διὰ χειρονομίας ἐμφανιστικῆς ἀπελπιστικῆς ἀπόφασιν.

— Καὶ λοιπόν!, κιοῦριε, εἶπεν αὐτῷ ὁ Μπέσμη, εἶσφε εὐκαριστημένος;

— Ναί, ἀνδρείέ μου, καί! ἀπήντησεν ὁ Ἑρρίκος, διότι ἐξεδικίθης...

— Τὸν ντοῦκα Φραγκίσκο· ντὲν εἶναι αὐτό;

— Τὴν θρησκείαν, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος δι' ὑποκώφου φωνῆς. Τώρα δέ, ἐξηκολούθησε, στραφεὶς πρὸς τοὺς Ἑλβετοὺς, τοὺς στρατιώτας καὶ τοὺς πολίτας, οἵτινες ἐπλημύρουν τὴν αὐλήν καὶ τὸν δρόμον, εἰς τὸ ἔργον, φίλοι μου, εἰς τὸ ἔργον!

— "Ε! κκλημέρα, κύριε Μπέσμη, εἶπε τότε ὁ Κοκονάς, πλησιάσας μετὰ θαυμασμῶν τὸν Γερμανόν, ὅστις μένων ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἐσπόμενος ἠσύχως τὸ ξίφος του.

— Ἄ, σεὶς λοιπόν τὸν ἐξεμπερδεύσατε! ἐκραύγασεν ὁ Λαουριέρος ἐν ἐκστάσει. Πῶς

τὸ κατωρθώσατε, ἀξίέ μου εὐπατρίδα;

— "Ω! πολὺ ἀπλά, πολὺ ἀπλά: Ἐγχεῖνος ἄγκουσε τὸ φόρυβο, ἀνοιξε τὴ φύρα του, γκαὶ ἐγκῶ ἐπέρασα μὲ σπαρὶ μου γχορμί του. Ἀλλὰ ντὲν εἶναι αὐτὰ μονάκα· πιστεύω πῶς ὁ Ντελιγκνὺς βασταίνει ἀγκόμα· τὸν ἀγκούω ποῦ φωνάζει.

Καὶ πράγματι κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν κραυγαὶ ἀπελπιστικῆς ἠκούσθησαν, καὶ ἐφαίνοντο ἐξερχόμενοι ἐκ στόματος γυναικείου, ὑπέρυθροι δὲ ἀντανκλάσεις ἐφώτισαν μίαν τῶν δύο πτερυγῶν, τῶν ἀποτελουσῶν στοάν. Ταῦτοχρόνως δύο ἄνδρες ἐφάνησαν φεύγοντες διωκόμενοι ὑπὸ στίφους σφαγέων. Βολὴ πυροβόλου ἐφόνευσε τὸν ἕνα. Ὁ ἄλλος εὐρὼν ἐνώπιόν του παράθυρον ἀνοικτόν, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τὸ ὕψος, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τοὺς ἐχθρούς, οἵτινες περιέμενον αὐτὸν κάτω, ἐπήδησεν ἀφόβως εἰς τὴν αὐλήν.

— Φονεύσατέ τον, φονεύσατέ τον!, ἐκραύγασαν οἱ δολοφόνοι βλέποντες ὅτι τὸ θῆμα διέφευγεν αὐτούς.

Ὁ ἀνὴρ ἀνεγερθεὶς ἤρπασε τὸ ξίφος του, ὅπερ κατὰ τὴν πτώσιν εἶχε διαφύγει τῶν χειρῶν του, καὶ ἤρξατο αὐθις τρέγων μεθ' ὅλης αὐτοῦ τῆς δυνάμεως, διασχίζων τοὺς ἐν τῇ αὐλῇ, ὧν ἀνέτρεψε καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας, διαπεράσας καὶ ἕνα διὰ τοῦ ξίφους του. Ἐν μέσῳ δὲ τοῦ πυρὸς τῶν πυροβολισμῶν, ἐν μέσῳ τῶν ἀρῶν τῶν στρατιωτῶν, οἵτινες ἦσαν μανιώδεις, διότι δὲν τὸν ἐπετύγχανον, διήλθεν ὡς ἀστραπὴ ἐμπροσθεν τοῦ Κοκονά, ὅστις τὸν περιέμενον εἰς τὴν θύραν, τὸ ἐγχειρίδιον ἔχων ἐν τῇ χεῖρῇ.

— Τὸν ἐπέτυχον! ἀνέκραξεν ὁ Πεδεμόντιος, διαπεράσας τὸν βραχιονά του, διὰ τοῦ λεπτοῦ καὶ ὀξέος ἐγχειρίδιου του.

— Οὐτιδικνέ! ἀπήντησεν ὁ φυγάς, πλήξας κατὰ πρόσωπον τὸν ἐχθρόν του διὰ τοῦ στόματος τοῦ ξίφους του, μὴ δυνηθεὶς ἐλλείψει χώρου νὰ διατρυπήσῃ αὐτὸν διὰ τῆς αἰχμῆς.

— "Ω! διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς. Εἶναι ὁ κύριος Δελαμὸλ.

— Ὁ κύριος Δελαμὸλ!, ἐπανελάβεν ὁ Λαουριέρος καὶ ὁ Μωρεβέλ.

— Εἶναι ὁ προδιαθέσας τὸν ναύαρχον! ἐκραύγασαν πολλοὶ τῶν στρατιωτῶν.

— Φονεύσατέ τον! φονεύσατέ τον! ἐκραύγαζον πανταχόθεν.

Ὁ Κοκονάς, ὁ Λαουριέρος καὶ δέκα τῶν στρατιωτῶν ὄρησαν καταδιώκοντες τὸν Δελαμὸλ, ὅστις καθημαγμένος εἶχε φθάσει εἰς τὸν βαθμὸν ἐκεῖνον τῆς ἐξάψεως, ὅστις εἶναι τὸ τελευταῖον ἐφόδιον τῆς ἀνθρωπίνης ἰσχύος, καὶ ἔτρεχε πηδῶν τὰς ὁδοὺς, ὑπὸ τοῦ ἐνστικτοῦ μόνον φερόμενος. Ὅπισθεν δ' αὐτοῦ ἠκούοντο τὰ βήματα καὶ αἱ φωναὶ τῶν ἐχθρῶν του, οἵτινες ἐφίκετο ὅτι ἐδίδον αὐτῷ περὰ. Ἐνίστο σφαγῆρας ἐσφύριζεν εἰς τὰ ὠτά του, δίδουσα νέαν ὄθησιν εἰς τὸν δρόμον του, ἂν ἀποκαμῶν ἤρχιζε βραδύνων. Δὲν ἀνέπνεε πλέον, ἐκ τοῦ στήθους του ἐξήρχετο ὑπόκωφος ῥόγχος, βραχνὴ ὀρυγή. Ὁ ἰδρῶς καὶ τὸ αἷμα ἔρρεον ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

ἐκ τῆς κόμης του ἀναμιγνύμενα

Μετ' οὐ πολὺ, ὁ ὑπενδύτης τοῦ κατέστη λίαν στενόχωρος κωλύων τοὺς τῆς καρδίας τοῦ παλμοῦς, ὅθεν ἔσχισεν αὐτόν. Εἶτα, τὸ ξίφος τοῦ κατέστη λίαν βαρὺ διὰ τὴν χειρὰ του, καὶ τὸ ἔρριψε μακρὰν. Ἐνίοτε ἐφάνετο αὐτῷ ὅτι τὰ βήματα ἀπεμακρύνοντο, κατ' ὅτι ἐπλησίαζε νὰ διαφύγῃ τοὺς δολοφόνους· ἀλλ' εἰς τὰς κραυγὰς τούτων ἄλλοι σφαγεῖς, οὔτινες εὐρισκόμενοι ἐν τῇ ὁδῷ, ἦν διέτρεχον, καὶ ὡς ἐκ τούτου πλησιέστεροι, ὤρμον κατ' αὐτοῦ ἀφίνοντες τὸ αἰμακτηρὸν ἔργον των. Αἶφνης εἶδεν ἐνώπιόν του τὸν ποταμὸν ῥέοντα ἠσυχῶς πρὸς τὰ ἀριστερά. Τῷ ἐφάνη δὲ ὅτι ἠσθάνετο, ὡς ἡ καταδιωκόμενη ἔλκρος, μεγίστην ἔφειν νὰ ῥιφθῆ εἰς αὐτόν. Μόνη ἡ ὑπερτάτη τοῦ λογικοῦ ἰσχύς ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀνχαιτίσῃ. Εἰς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ ἦτο τὰ Λουῆρον, πένθιμον, ἀκίνητον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἠκούοντο κρότοι ὑπόκωφοι καὶ ἀκίσιτοι. Διὰ τῆς κινητῆς αὐτοῦ γεφύρας εἰσῆρχοντο καὶ ἐξήρχοντο κράνη καὶ θώρακες ἀντανκλιῶντες ψυχρῶς τὰς τῆς σελήνης ἀκτίνες. Ὁ Δελχμὸς ἀνεμνήσθη τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, ὡς εἶχε μνησθῆ τοῦ ἰκναρχοῦ. Οὗτοι ἦσαν οἱ δύο μόνον προστάται του. Συνήθροισεν ὅλας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις, ἠτένισε πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ εὐχηθεὶς ἔνκ ἀσπασθῆ τὸν καθολικισμόν, ἀν ἐσώζετο, ἐποίησε περιστροφὴν τινα, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας οἱ διωκταί του ἀπώλεσαν τρικκοντάδα βημαμάτων, ὤρμησεν εὐθὺς πρὸς τὸ Λουῆρον, ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς γεφύρας ἀναμῖξ μετὰ τῶν στρατιωτῶν, ἔλαβε νέαν πληγὴν ἐγχειριδίου, ὅπερ ὠλίστησεν ἐπὶ τῶν πλευρῶν του, καὶ μεθ' ὅλας τὰς κραυγὰς: «Φονεύσατέ τον! φονεύσατέ τον!» αἰτίνες ἀντήχουν ὀπισθὲν του καὶ περὶ αὐτόν, μεθ' ὅλην τὴν ἐπιθετικὴν στάσιν τῶν φρουρῶν, ἐρρίφθη ὡς βέλος ἐν τῇ αὐλῇ, ἔφθασε δι' ἐνὸς ἀλματός εἰς τὸν πρόδομον, ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, ἔφθασεν εἰς τὸν δευτέρου ὄροφον, ἀνεγνώρισε θύραν τινα, καὶ στηριχθεὶς ἐπ' αὐτῆς ἤρξατο νὰ τὴν κρούῃ διὰ τε τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του.

— Ποῦς εἶναι; ἐψέθυσε γυναικεῖα τις φωνή.

— ὦ! Θεέ μου! Θεέ μου! εἶπε διὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης ὁ Δελχμὸς. Ἐρχονται... τοὺς ἀκούω... Ἰδοὺ αὐτοί!... Τοὺς βλέπω... ἐμέ!... ἐμέ!...

— Τί σὰς; ἐπανέλαβεν ἡ φωνή.

Ὁ Δελχμὸς ἀνεμνήσθη τοῦ συνθήματος. — Ναβάρρα!.. Ναβάρρα!.. ἐκραύγασε. Ἡ θύρα ἠνεψήθη ἀμέσως. Ὁ Δελχμὸς χωρὶς νὰ ἰδῆ, χωρὶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Γιλόννην, εἰσώρμησεν εἰς τινὰ προθάλαμον τοῦ προδόμου, διῆλθε τὸν διαδρόμον καὶ δύο ἢ τρία δωμάτια, καὶ ἔφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τινὰ κοιτῶνα φωτισζόμενον ὑπὸ κρεμαστῆς λυχνίας.

ὑπὸ παρκαπετάματα ἐκ βελούδου κεντημένα διὰ χρυσῶν κρίνων, ἐπὶ κλίνης ἐκ γεγλυμμένης δρυός, γυνὴ τις ἡμίγυμνος, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἀγκωνός της ἔβλεπε πλήρως τρόμου. Ὁ Δελχμὸς ὤρμησε πρὸς

— Δέσποινα!, ἐκραύγασε, φονεύσου, σφάζουσι, τοὺς ἀδελφούς μου. Θέλουν νὰ φονεύσουν. νὰ σφάζουν καὶ ἐμέ... Ἄ εἰσθε ἡ βασίλισσα... σώσατέ με, σώσατέ με!

Καὶ ἔφασεν εἰς τοὺς πόδας της, ἀφίνων ἐπὶ τοῦ τάπητος πλατὺ ἴχνος αἵματος.

Βλέπυσσε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὠχρόν, καταβεβλημένον, γονυπετῆ ἐνώπιόν της, ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας ἠγέρθη ἔντρομος κρύπτουσα τὸ πρόσωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν της καὶ κραυγάζουσα βοήθειαν.

— Δέσποινα! εἶπεν ὁ Δελχμὸς καταβάλλων ὑπερτάτην προσπάθειαν ὅπως ἐγερθῆ, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, μὴ κραυγάζετε, διότι ἂν σὰς ἀκούσουν ἐλάθην! Δολοφόνου με καταδιώκουσι. Ἀνῆρχοντο τὴν κλίμακα ὀπισθὲν μου. Τοὺς ἀκούω... Ἰδοὺ, ἔρχονται... ἔρχονται...

— Βοήθειαι! ἐκραύγασεν αὐθις ἡ βασίλισσα, ἔξω φρενῶν... βοήθειαι!

— Ἄ! σεῖς μὲ φονεύετε! εἶπεν ὁ Δελχμὸς ἐν ἀπελπισίᾳ. Νὰ ἀποθάνω διὰ τόσῃ ὠραίας φωνῆς!... νὰ ἀποθάνω διὰ τόσῃ ὠραίας χειρὸς!... Ἄ! οὐδέποτε θὰ τὸ ἐπίστευον!

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἡ θύρα ἠνεψήθη βιαίως καὶ στίφες ἀνδρῶν ἀσθμαίνοντων, μαινομένων, τὸ πρόσωπον ἐχόντων πλήρως αἵματος καὶ πυρίτιδος, εἰσώρμησαν προτεινόντες πυροβόλα, ἀλλὰ βάρδας καὶ ξίφη, εἰς τὸν κοιτῶνα.

Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἦτο ὁ Κοκονὰς, ὠρθωμένην ἔχων τὴν κόμην, τὰ ὠχροκίνα ὄμματά του ὀρθονοικῆ, καὶ τὴν παρειὰν τετρακυματισμένην ὑπὸ τοῦ ξίφους τοῦ Δελχμὸς, ὅπερ εἶχεν ἀφίσει ἐπὶ τὸν αἵματόεντα αὐλάκα. Οὕτω παρκαμμορφωμένος ὁ Πεδεμόντιος ἦτο φοβερός τὴν ὄψιν.

— Διάβολε! ἐκραύγασεν, ἰδοὺ αὐτός, ἰδοὺ... Ἄ! τὴν φορὰν ταύτην δὲν μὰς φεύγει.

Ὁ Δελχμὸς παρητήρησε περὶ αὐτόν μὴ ἠθελεν εὐρεῖ ὄπλον τι, ἀλλ' οὐδὲν εὔρε. Τότε παρητήρησε τὴν βασίλισσαν καὶ εἶδε βαθὺν οἶκτον ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἐζωγραφισμένον. Τότε ἐνόησεν ὅτι αὐτὴ μόνη ἠδύτατο νὰ τὸν σώσῃ, ὅθεν ὀρμήσας τὴν ἐνηγκλίσθη.

Ὁ Κοκονὰς ἐπροχώρησε τρία βήματα, καὶ διὰ τῆς αἰχμῆς τῆς μακρᾶς σπάθης του διετρώπησεν ἄπαξ ἔτι τὸν ὦμον τοῦ ἐχθροῦ του, σταγόνες δὲ τινες θερμοῦ καὶ ἐρυθροῦ αἵματος ἐκηλιδώσαν τῇ δεκαεῖσε τὴν λευκὴν καὶ μυρωμένην ἐσθῆτα τῆς Μαργαρίτας.

[Ἐπειτα συνεχίζεται].

K.

— Ναί.

— Τότε λοιπὸν εἰσθε ὁ Τζελλ-Βένης, υἱὸς τοῦ Ρεσιδ-Μολλά;

— Ἀναμφιβόλως. Ἀλλὰ πρὸς τί αἱ τοσαῦται ἐρωτήσεις;...

— Εὐαρεστήθητε νὰ μὲ ἀκολουθήσητε, Βένη-ἐφέντη, ἐξηκολούθησεν ὁ Μολλάς μετ' ὀλίγον θὰ μάθητε τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ σοβρὸς καὶ περίλυπος τόνος τῆς φωνῆς, μεθ' ἧς ὁ μουσουλμάνος ἱερεὺς εἶπε τοὺς λόγους τούτους, τὸ πλήρες θλίψεως ὕφος, μεθ' οὗ ἔβλεπε τὸν Τζελλ, παρήγαγον ἐπ' αὐτοῦ ζωηρὰν ἐντύπωσιν ὅλη ἡ χαρὰ του ἐξέλιπε διὰ μιᾶς, καὶ ὡς ἄνθρωπος κίφινιδίως ἐν τῷ μέσῳ ὠραίου ὄνειρου ἀφυπνισθεὶς, ἠρώτησε ποῦ ἠθελον νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν.

— Εἰς τὸ μέγρον τοῦ Ρεσιδ-Μολλά, τῷ εἶπον, διότι τῷ συνέβη μέγα δυστύχημα...

— Ὁ πατήρ μου... ὁ ἀδελφός μου... ἡ ἐξιδέλφη μου;... ἠρώτησεν ἀνήσυχος ὁ Τζελλ, ἀκολουθῶν τοὺς ἱερεῖς.

— Ὁ πατήρ σας εἶναι γενναῖοψυχος Μουσουλμάνος, θὰ δυνηθῆ νὰ ὑποφέρει ἀξιοπρεπῶς τὸ ἄλγος, ὅπερ ὁ Ἄλλαχ τῷ στέλλει· καὶ ἡ ἐξιδέλφη σας δὲ ἡ Ἀζιβὲ Χανούμ εἶναι καὶ αὐτὴ ὑποτεταγμένη εἰς τὸ θεῖον θέλημα.

— Λοιπὸν ὁ ἀδελφός μου Τεφδικ ἀπέθανεν! ἀνεφώνησεν ὁ Τζελλ ἐκραγεῖς εἰς δάκρυα.

— Ναί, ἐφέντη, χθὲς κατὰ τὴν ὥραν ταύτην... ἡ ὡς ἔγγιστα.

Ὁ ἀξιοματικὸς ὀδεύων παρὰ τὸν Μολλὰν ἔστη ἐμβρόντητος, σχεδὸν προσκολληθεὶς εἰς τὸν τόπον, ἔνθα ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Ἄλλαχ, Ἄλλαχ, εἶναι δυνατόν! ὁ Τεφδικ, ὁ τόσον νέος τόσον ὠραίος, καὶ πρὸ πάντων τόσον ἀγαθός!...

— Αἱ ὠραιότεραι ψυχαὶ πρέπει νὰ κοσμοῦσι τοὺς κήπους τοῦ Παραδείσου· ἀγνοεῖτε τοῦτο, Βένη-ἐφέντη;

Ἡ ἀταραξία τῶν εὐσεβῶν τούτων ἀνθρώπων, τῶν εὐθιμῶν νὰ θεωρῶσι τὸν θάνατον ὡς ἀπαλλαγὴν τῶν βασάνων, ἐπλήγασε βαθέως τὴν καρδίαν τοῦ Τζελλ.

Κρούσας τοὺς ὀφθαλμούς ἐντὸς τῶν χειρῶν ἐξεργάγη εἰς χεῖμαρρον δακρύων.

Ὁ Τζελλ ἦτο ἐκ τῶν ἐπιπολαίων ἐκείνων ψυχῶν, αἰτίνες λυποῦνται μὲν βαθέως, ἀλλὰ λησμονοῦσι τὰ πάντα τὴν ἐπαύριον. Τὰς τοιαύτας καρδίας μηδαιμνῆ αἰτία καταβάλλει ἡ πληροὺ χαρᾶς· εὐτυχεῖς ἴσως εἶναι αἱ οἰονεὶ ἐξ ἄμμου τοιαῦται καρδίαι, ἐφ' ὧν οὐδὲν διαρκὲς αἴσθημα χαράσσειται, καὶ ἄς τινες δὲν συντρέθουσιν οἱ ἐπανειλημμένοι κόλαφοι τοῦ Περωμένου!

Ὁ ἀνεγνώστης ἡμῶν γινώσκει ἤδη πῶς ὁ ὠραίος ἀξιοματικὸς, ἐλθὼν εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν, κατήντησε νὰ διαρρήξῃ διὰ παντός τοὺς μετὰ τῆς προτέρας φιλοκινδύνου ζωῆς συνδέοντες αὐτὸν δεσμούς, ἔνα καταστῆ ἀφ' ἐνὸς μὲν ἀξίος τῆς συγγνώμης τοῦ πατρός, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς ἀγάπης τῆς ἐξιδέλφου του Ἀζιβὲς. Πα-

θήση εἰς Προῦσαν, δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὰ ἀνωτέρω συμβάντα, εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ σουλτάνου, ὅστις πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος χάριν τῶν λουτρῶν εὕρισκετο αὐτόθι.

B'

Ἡ Προῦσα, ἡ ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, δις ἀποτεφρωθεῖσα καὶ κατασκαφεῖσα ὑπὸ τῶν κατακτητῶν αὐτῆς, κατέστη ἀπλοῦν πολίχινον θερμῶν λουτρῶν, ἐν ᾧ οἱ τῆς ἀνωτέρας τάξεως Ὀθωμανοὶ ἀπέρχονται ἵνα διέλθωσιν ἐκεῖ τοὺς θερινοὺς μῆνας. Αἱ θερμαὶ πηγαὶ αὐτῆς θαυματουργοῦσιν ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν, καὶ οὐκ ὀλίγοι παραλυτικοὶ ἐπιστρέφουσιν ἐκεῖθεν ἐντελῶς ἰαθέντες· ἐντεῦθεν λοιπὸν ἡ συρροή τῶν λουομένων, οἵτινες βρῖθουσι κατὰ τὸ θέρος ἐν Προῦσῃ.

Πλὴν δὲ τούτου εἶναι πόλις Ἀνατολικῆς θελκτικωτάτη, ἐκτισμένη ἐπὶ τῶν ὑπορειῶν τοῦ Ὀλύμπου τῆς Βιθυνίας, οὕτως τὸ χιονοσκεπὲς μέτωπον ὑψοῦται ὑπερήφανον ὑπὲρ αὐτήν. Οὐδὲν γρηγορώτερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἐν ταύτῃ τῶν περιχώρων τῆς Προῦσῆς· λόφοι δενδρροσκεπεῖς, πεδία πλήρη προαιωνίων καστανεῶν, ὁμοίᾳ περιῶν πρὸς τὸν λαμπρὸν ἐλαιῶνα τῶν Ἀθηναίων, ὄρη ἀπόρημα, χεῖμαρροι ὄρητικοὶ, πέτραι ὄξειαι, θά ὑπεμύνησκον τὴν Ἐλβετιαν, ἂν μὴ ἡπλοῦτο ὑπεράνω αὐτῆς ὁ οὐρανὸς διαρκῶς κυανοῦς καὶ διαυγής, καὶ ἂν μὴ ὁ ἥλιος ἔρριπτε διηνεκῶς τὰς φλογερὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς ὠραίας Ἀσιατικῆς ταύτης γῆς. Εἶναι ἡ ὠραιότατη καὶ γονιμοτάτη φύσις, συγχρόνως ὅμως καὶ ἀγρία καὶ πολυποικίλος, ὡς καὶ σύμπασα σχεδὸν ἡ χερσόνησος τῆς Δυτικῆς Ἀσίας· γωνία τις τοῦ παραδείσου, ἡ κοιτίς τῶν θεῶν!... Ἀπεγύμνωσαν μὲν αὐτὴν πολλαὶς οἰκιστῶν, καὶ ἐπανειλημένως ἀπώλεσε τὰ ὄχυρά αὐτῆς φρούρια καὶ τὰ πολυτελῆ ἀνάκτορα, δὲν ἡδυνήθησαν ὅμως νὰ τὴν ἀφαιρέσωσι καὶ τὴν τοῦ κάλλους στέφανον τοῦτον. Ἡ Προῦσα δὲν βασιλεύει πλέον ὡς πόλις, ἀλλ' ὡς θεῶν, καὶ πορεύονται ἐκεῖσε ἵνα ἐπικαλεσθῶσιν αὐτήν. Θεραπεύει λοιπὸν, ἐνδυναμοῖ καὶ ἐγχαράσσει ἐν τῇ καρδίᾳ μνήμη ἀνεξάλειπτον θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ὁ Ἀβδοῦλ Μετζιτ ἐπορεύετο εἰς Προῦσαν κατὰ πᾶν ἔτος μόνος, σχεδὸν ἄνευ ἀκολουθίας καὶ ἄνευ χαρμημίου, ἵνα περιποιηθῇ ἐκυτόν, ν' ἀναπαυθῇ, καὶ λησμονήσῃ ἐπὶ εἴκοσι τοῦλάχιστον ἡμέρας ὅτι ἦτο ὁ πρῶτος ἀνθρώπος τοῦ κράτους του.

Ὁ μέγας βεζῖρης (πρωθυπουργός) εἶχε διαταχθῆ ὅπως μὴ ταράξῃ αὐτὸν δι' οἰουδήποτε τηλεγραφήματος, δι' οἰασδήποτε ἀγγελίας κυβερνητικῆς. Ὁ κ.ι.τ.ρ. ἀγασι (ἀρχιεπινοῦχος) ὄφειλε νὰ μὴ τῷ ἀναφέρῃ λέξιν περὶ τῶν γυναικῶν του· ἐδέχετο δὲ μόνον τὰ μηνύματα τῆς βασιδέας. Ὁ Ἀβδοῦλ Μετζιτ τὰς ὠραιότερας ἡμέρας τῆς βασιλείας του διήρχετο ἐν Προῦσῃ· τοῦθ' ὅπερ δηλοῖ ὅτι καὶ ὁ εὐδαιμονέστατος νομιζόμενος ἀνθρώπος, ὡς τὸν κακιδαιμονέστατον, αἰσθάνεται πολλαὶς τὴν ἀνάγκην τοῦ λησμονῆσαι, καὶ ἐν μόνῃ τῇ

λήθῃ εὕρισκε τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὅπωςδήποτε εἰς τὴν ἀλήθειαν εὐδαιμονικὴν προσεγγίζουσαν γαλήνην!...

Ἡ κατοικία τοῦ σουλτάνου ἀληθῶς εἶπεν δὲν ἦτο ἀξία τοῦ ὀνόματος σεραγίου, ὅπερ οἱ Προῦσαι εἰδούσιν αὐτῇ. Ἦτο μέγα τετράγωνον οἰκοδόμημα, ἐκ ξύλου βεβαμμένου, ἔχον στέγην ἐπίπεδον, θυρίδας πολυαριθμους καὶ συμμετρικὰς, κεκαλυμμένας διὰ λεπτῶν δικτυωτῶν. Αὐλή τις ἐστρωμένη μὲ πορσελάνην ἰταλικήν, πρὸς δὲ καὶ πεφυτευμένη διὰ συκομορεῶν, κεκοσμημένη δὲ καὶ διὰ κρήνης σκεπομένης ὑπὸ μαρμαρίνου ἀετώματος, κατεῖχε τὸ κέντρον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου· ἀπὸ ἀπὸ κήπος περιέβλαλλεν καὶ ἀπεχώριζεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς λοιπῆς πόλεως· ἀλλὰ τὸ ἀποτελοῦν τὴν ἀξίαν τοῦ παλατιοῦ τούτου Ὀθωμανικοῦ μεγάρου, τοῦ ἀνακκινισθέντος ἵνα κατοικήσῃ ἐν αὐτῷ ὁ σουλτάνος, ἦτο ἡ μοναδικὴ τοποθεσία, ἣν κατεῖχεν.

[Ἐπειὰ συνελθῆναι]

K

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΗΣ ΦΤΩΧΙΑΣ

Νέος τις, κατὰ ψυχρὰν χειμερινὴν νύκτα εὕρισκετο εἰς τὴν εἴσοδον δάσους, οὕτως μόνῃ ἡ ἀπαίσια θεὰ ἤρκει νὰ ἐμπνεύσῃ φρίκην.

Ἐψηλὰ δένδρα ἀπεψιλωμένα τῶν φύλων των, πυκναὶ ὄξωδεις παραφυάδες, ὑπὸ τὰς ὁποίας συνεπλέοντο ἀκανθαί, στενοὶ καὶ σκολιοὶ δρόμοι, κατὰ μέστωι χαλίλων, διασχιζόμενοι καὶ συμπλεκόμενοι ὡς νήματα ἐμπερδευμένου δικτύου, ἰδοὺ τι προσέπιπτον εἰς τὸ βλέμμα τοῦ εἰς τὸ δάσος ἐκεῖνο εἰσδύοντος.

Ὁ νεανίας ἐβάδιζε γοργῶ τῷ ποδὶ· μέρμηνα τις ἐπεσκίαζε τὸ μέτωπόν του ὄλην τὴν προσοχὴν του ἀφαιρούσα, δι' ὃ δὲν ἐνόησεν ὅτι ἐφ' ὅσον προῦχρει τὰ δένδρα καὶ οἱ θάμνοι συνεπυκνούοντο, καὶ οἱ δρόμοι ἐγίνοντο σπικνωτέροι.

Προῦχρει ἀκαταπαύστως.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἀπελπισθεὶς ὅτι θὰ ἐξέλθῃ τοῦ λαβυρίθου ἐκεῖνου εἰς ὃν ἀπεπληνήθη, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀπηρυδνωτός.

Ἐμεινε δ' ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, διότι τὸ ψῦχος εἶχε παγώσει τὰ αἰμωδιασμένα μέλη του, καὶ ἡ ἐκ τῆς μακρᾶς περιείας του κόπωσης εἶχεν ἐξαντλήσει τὰς δυνάμεις του.

Αἶφνης ἐκ τῶν ἀλγηδῶνων του ἐξέβαλε κραυγὴν ἣν ἡ ἡχώ ἀντελάλησε μακρὰν.

Ἠνώρθωσε τὴν κεφαλὴν του· εἰς ἀνὴρ καὶ δύο γυναῖκες ἴσταντο ἐνώπιόν του, χωρὶς οὔτε νὰ ἴδῃ οὔτε νὰ ἀκούσῃ πῶς ἦλθον.

Ἀνετριχίασε· τὰ βλέμματα τῶν τριῶν ἐκείνων ὄντων προσηλοῦντο ἀτενῶς ἐπὶ τοῦ ἰδιοῦ του.

Ὁ μὲν ἀνὴρ ἐφόρει ποδιῆρ χαλαρὰ χρυσοῦφῃ, ἐσφιγμένην περὶ τὴν ὀσφύν του διὰ ζώνης, ἣς αἱ ἀδαμάτιναι πόρπκι διέχεον φωσφορίζουσαν λάμψιν, εἰς τὸ πλευρόν του δ' ἐκρέματο ξίφος.

Ἡ μία τῶν γυναικῶν ἐφόρει μέλαιναν ἐσθῆτα καὶ ἐρυθρὰν ζώνην.

Ἡ δ' ἑτέρα ἐφόρει κυανοῦν χιτῶνα μετὰ δερματίνης ζώνης ἐκράτει δ' εἰς τὴν χεῖρά της πέλεκυν ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο.

— Τί κάνεις αὐτοῦ; τὸν ἠρώτησαν συγχρόνως καὶ οἱ τρεῖς.

— Παιδεύομαι, ἀπεκρίθη ὁ νέος, λυπηθῆτέ με.

— Τί θέλεις;

— Νὰ βγῶ τὸ γρηγορώτερον ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο δάσος.

— Διάλεξε ἕνα ἀπὸ μᾶς γιὰ νὰ λθῇ μαζί σου, γιὰτὶ ἕνα χρειάζεσαι νὰ σοῦ δείξῃ τὸ δρόμο, καὶ πρέπει σὺ νὰ τὸν δικλέξῃς.

Ὁ νεανίας παρετήρησε μετὰ προσυχῆς τὸν ἀνδρα καὶ τὰς δύο γυναῖκας, περιμένοντας ἐν σιγῇ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεώς του, ἐντύπων δ' ἐνεποίησεν εἰς αὐτὸν ὁ τὴν χρυσοῦφῃ χαλαρὰ ἐνδεδυμένος ἀνὴρ.

— Σ' ἐνα θέλω, εἶπε.

Τότε παράδοξον μειδίαμα διέστειλε τὰ ψυχρὰ χεῖλη τοῦ ἀγνώστου, καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν νεανία, ἐνῶ αἱ δύο γυναῖκες ἐξηφανίσθησαν ὡς ὄπτασία.

Ὁ νεανίας, ἀφωνος ἐκ φρίκης, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ ὁδηγοῦ του καὶ ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ.

Πόσον γοργὰ ἔτρεχον! τὰ δένδρα ἔφρουγον ὀπισθὲν των καὶ τὰ βήματα αὐτῶν ἀντήχον ἀκαταπαύστως ὑπὸ τοὺς πρασίνοὺς θόλους τοῦ δάσους· ἐν τούτοις, μετὰ μίαν ὥραν ἦσαν εἰσέτι ἐν τῷ δάσει.

— Ὁχ! ἀπόστασα! ἐψιθύρισε ὁ νέος σταματήσας ἐν τῷ μέσῳ σταυροδρομίου, ἐκ τῆς συναντήσεως πολλῶν δρόμων ἀπετελουμένου.

— Ἐχομε ἀκόμα πολὺ δρόμο καὶ τὰ πόδια μας δὲν βαστοῦν νὰ μᾶς πᾶν ὡς τὴν ἀκρῆ· μὰ σὲ λίγο θὰ περάσῃ ἕνας πραγματοτεῆς καθαλάρης. Πάρε αὐτὸ τὸ σπαθί, καὶ ἄμα ζυγώσῃ, χύσου ἀπάνω του, μ' ἡξέ το 'ς τὴν καρδιά του, ἀρπάξε τὸ ἄλογό του, κ' ἔλα νὰ καθαλικέψωμε ἀπάνω καὶ νὰ τραβήξωμε τὸ δρόμο μας.

— Καὶ ποῖος εἶσαι σὺ, εἶπε μὲ φρίκην ὁ νέος, καὶ μὲ συμβουλεύεις νὰ γείνω φονιάς; Πῶς σὲ λέν;

— Ἐγκλημα!, ἀπεκρίθη ὁ ἀγνώστος.

— Φύγε, μακρὰ ἀπὸ μ' ἐνα, εἶπεν ὁ νέος πρηνῆς πεσὼν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Καταχθόνιος γέλως ἠκούσθη τότε, καὶ ὁ νέος ἀπέμεινε μόνος.

Ἀνηγέρθη, καὶ εἶδεν ἐνώπιόν του τὰς δύο γυναῖκας.

— Τί κάνεις αὐτοῦ; τὸν ἠρώτησαν.

— Παιδεύομαι, ἀπεκρίθη ὁ νέος, λυπηθῆτέ με.

— Τί θέλεις;

— Νὰ βγῶ τὸ γρηγορώτερον μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο δάσος.

— Διάλεξε μιὰ ἀπὸ μᾶς ταῖς δύο γιὰ νὰ λθῇ μαζί σου· γιὰτὶ χρειάζεσαι μιὰ νὰ σοῦ δείξῃ τὸ δρόμο, καὶ πρέπει νὰ τὴν δικλέξῃς σὺ.

Ὁ νεανίας ἠτένισε τὰς δύο γυναῖκας καὶ ἐντύπων τῷ ἐνεποίησεν ἡ φορούσα

τὴν μαύρην ἐσθῆτα καὶ τὴν ἐρυθρὰν ζώνην.

— 'Σένα θέλω, εἶπε.

Ἡ ἄγνωστος, χωρὶς λέξιν νὰ εἶπῃ, ἐμειδίσαε καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν νέον, ἐνῶ ἡ σύντροφος αὐτῆς ἐξηφκνίσθη ὡς ὄπτασις.

Ἄφρονος ἐκ φρίκης ὁ νεανίας, ἔλκυε τὴν χεῖρα τῆς ὀδηγοῦ του καὶ ἀπῆλθον. Ἐβάδισαν ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ χεῖλος φοβεροῦ κρημνοῦ, ἐκ τῆς ἀβύσσου τοῦ ὁποίου ἤκούοντο κρυγαὶ καὶ ὀλολυγμοί.

— Ἀχ! ἀπόστασα! ἐπιθύρισε ὁ νέος.

— Ἐχομε ἀκόμα πολὺ δρόμο, καὶ τὰ πόδιμα μὲς δὲν βαστοῦν νὰ μᾶς πᾶν ὡς τὴν ἄκρη· γέ' αὐτὸ σ' ἔφερα κ' ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸν γκρεμνόν· σὰν πέσης ἐδῶ μέσα θὰ βγῆς ἀπὸ τὸ δάσος· ἔς τὸ βάθος αὐτουνοῦ τοῦ γκρεμνοῦ βροίσκεται ὁ θάνατος ποῦ κάνει τὸν ἄνθρωπο καὶ ξεχνάει τὰ βάσανά του.

— Καὶ ποῖα εἶσαι σύ, εἶπε μὲ φρίκην ὁ νέος, ποῦ μὲ συμβουλεύεις νὰ σκοτωθῶ; Πῶς σὲ λέν;

— Μὲ λέν, Ἀπελπισία! ἀπεκρίθη ἡ ἄγνωστος.

— Φύγε! μακριὰ ἀπὸ 'μένε! ἐφώνησεν ὁ νέος πρηγῆς πεσὼν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Καταχθόνιος γέλωε ἠκούσθη καὶ πάλιν καὶ ὁ νέος ἀπέμεινε μόνος.

Μετ' ὀλίγον ἀνεγερθεὶς εἶδεν ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν ἐτέραν γυναικῆ. Ἄλλ' ἐνθυμηθεὶς τὸ ὄνομα τῶν δύο συντρόφων της, ἀπειράθη νὰ φύγῃ, πλὴν ἡ ἄγνωστος ἐσταμάτησεν αὐτὸν διὰ τῶν στιβαρῶν βραχιόνων της.

— Ἐλκ μαζί μου, ἔχομε πολὺ δρόμο ἔμπρὸς μὲς, μὰ ὁ Θεὸς βοηθᾷ τοὺς κκομοιρισμένους.

Ἡ ἄγνωστος προεπορεύετο αὐτοῦ βάδην διὰ τοῦ πελέκεως της ἠνοίξε νέον δίοδον κατακόψασα τὰ κωλύοντα τὴν πορείαν τῶν δένδρων, εἶτα δ' εἶπεν εἰς τὸν νέον:

— Φορτώσου'ς τὴ ράχη σου ἓνα δένδρο.

Ὁ νεανίας ὑπήκουσε· μολονότι δὲ ἦτο κατάκοπος, μόλις ἠσθάνετο τὸ βάρος τοῦ φορτίου ὅπερ ἔφερε.

Ἡ ἄγνωστος διὰ τοῦ πελέκεως ἀνοίγουςα δρόμον καὶ ὑπὸ τοῦ νέου ἀκολουθουμένη ἔφθασεν εἰς τὸ πέρασ τοῦ δάσους. Ἐνώπιον αὐτῶν ἐξεταίνετο εὐρεῖα πεδιάς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ὑψοῦτο περικαλλῆς μέγαρον,

Τότε ἡ ἄγνωστος εἶπεν εἰς τὸν νεανίαν:

— Τὸ δάσος ποῦ πέρασες εἶνε τὸ Δάσος τῆς Φτώχειας. Ἐχε το πάντα ἔς τὸ νοῦ σου, καὶ τώρα κατέβασε ἀπ' τῆ ράχης σου τὸ φόρτωμά σου.

Ὁ νέος ἔριψε χεῖμα τὸ δένδρον· ἀλλὰ πίπτον μετεβλήθη εἰς μακρὸν κύλινδρον χρυσοῦ νομισμάτων.

— Ποῖα εἶσαι σύ, ποῦ μ' ἔδωκες τέτοια καλὴ συμβουλή; ἠρώτησεν ὁ νέος ἐκπληκτος, πῶς σὲ λέν;

— Ἐργασία! ἀπεκρίθη ἡ ἄγνωστος καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

* K

Η ΑΝΘΩΠΛΙΣ

ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

[ὑπὸ Εἰρηναίου Ἀτωπίου]

—

Κατὰ τὸ 1804, Ἴταλὸς εὐπατριδῆς, νέος, πλούσιος, εὐειδῆς καὶ τίτλον φέρων μαρκησίου ἠράσθη ἐν Φλωρεντίᾳ, ὡς μόνον οἱ Ἴταλοὶ ἐρώνταν, ὠραίας τινὸς ἀνθοπώλιδος.

Αἱ ἀνθοπώλιδες τῆς Φλωρεντίας κέκτηνται τι τὸ ἰδιάζον, ὅπερ μάτην ἀλλοχοῦ ἤθελέ τις ἀναζητήσει. Εἶδον τοιαύτης ἐν Μασσαλίᾳ καὶ παρ' ὀλίγον νὰ μισήσω τὰ ἄνθη· τοσοῦτον ἦσαν δυσειδεῖς τὴν ὄψιν καὶ ἐλεεινὴ τὴν ἐνδυμασίαν· ὡμοιάζον πρὸς μεγάρινας. Καὶ αἱ τῶν Παρισίων, ἔνθα τοιαύτη γίνεται ἀνθέων κατανάλωσις, οὐδὲν ἔχουσι τὸ ἐμφαίνον πως τὴν χάριν ἐκείνην καὶ τὴν κομψότητα, ἐφ' αἷς δικαίως αἱ Παρισίαι σεμνύνονται· εἰσὶν ἀπλῶς γυναίκες πωλοῦσαι ἄνθη. Ἄλλ' αἱ τῆς Φλωρεντίας ἀποτελοῦσι τύπον χαριέστατον, ὅπως ἴδιον ἔχουσι τὴν συναίσθησιν τοῦ ἐμπορεύματος, ὅπερ δωροῦνται μᾶλλον ἢ πωλοῦσιν· εἰσὶν αἱ ἰέρειαι τῆς νύμφης τῶν ἀνθέων, ἧτις ἐβάπτισεν τὴν Φλωρεντίαν εἰς τὰ νόματα τοῦ Ἄρνου.

Μεγά ψιθίνον σκιαδίου, ὅπερ πλέκουσιν αἱ τοῦ Φιέζολε νεανίδες, καθήμεναι παρὰ τὴν ἐπαυλιν, ἔνθα ὁ Βοκκάκιος συνέγραψε τὸ *Δεκαήμερον*, ὅτε ὁ λοιμὸς ἐλυμαίνετο τὴν Φλωρεντίαν, καλύπτει διὰ τῶν κυματίζουσῶν αὐτοῦ πτερύγων τὴν κεφαλὴν, σχεδὸν δὲ καὶ τὸ πρόσωπον τῆς φλωρεντινῆς ἀνθοπώλιδος. Τὸ σκιαδίον τοῦτο, ὅπερ κλεῖται *pamela*, μεγάλης ἀξίας ὄν, εἶναι ἡ μόνη αὐτῆς πολυτέλεια. Μικρὸν δὲ κάνιστρον, φέρον μικρὰς ἐπίσης ἀνθοδέσμας καὶ ἀπλουστάτη ἐσθῆς, ὡς αἱ τῶν χωρικῶν τῆς Τοσκάνης, συμπληροῖ τὴν ἐνδυμασίαν αὐτῆς.

*

Ἄλλὰ τίς διερχόμενος τὴν ὁδὸν τῆς *Γιγίας Τριάδος*, ἔνθα κεῖται τὸ καφεψεῖον Δοννέ, δὲν συνήτησεν ἀνθοπώλιδα, ἧτις νὰ μὴ προσήνεγκεν αὐτῷ ἀνθοδέσμη καὶ νὰ μὴ ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὶν ἢ λάβῃ οὗτος καιρὸν νὰ ρίψῃ κέρματά τινα εἰς τὸ κάνιστρον αὐτῆς;

Τίς ἐπίσης δὲν τὴν εἶδε ρίπτουσαν ἀνθοδέσμας εἰς τὰς ἀμάξας, τὰς διασταυρούσας τὰς *Kασσίνας*, τὸν περιπίκτον, τὸν παράδεισον, τῆς Φλωρεντίας, καὶ φύγουσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ποιμενίδων τοῦ Οὐιργιλίου·

Et fugit ad salices, sed se cupit ante videre;

*

Εἰς τοιαύτην κοινωνικὴν τάξιν ἀνήκεν ἡ γυνή, ἧς ὁ μαρκησίου ἐμικρῶς ἠράσθη. Παρκληήσεις, προσφοραὶ δακτυλίων, μαργαριτῶν, ἀδαμάντων, δώρων πολυτίμων, λαμπρὰς διατηρήσεως, τὰ πάντα μάτην ἢ ἀνθοπώλις ἔμενον ἀκαμπτos.

— Τί νὰ τοὺς κάμω τοὺς βαρυτίμους δακτυλίου, ἔλεγε· δὲν ζητῶ ἄλλο εἰμὴ ἀπλούστατον ἐκ χρυσοῦ κρίνον, ἀνευ λίθων

καὶ κοσμημάτων. Εἶμαι κόρη τιμία καὶ πωλῶ μόνον τὰς μικρὰς μου ἀνθοδέσμας.

*

Μετὰ τινὰ χρόνον ὁ μαρκησίου τῇ ἔδωκε τὸν ποθητὸν κρίνον· καὶ ἰδοὺ αὐτὴ κυρεῖ μεγάλη, μαρκησία, ἔχουσα μέγαρον καὶ ἀμάξας καὶ πολυπληθῆ ὑπηρεσίαν καὶ πικρὸ ὄσα ἠδύνετο νὰ ἐπιθυμήσῃ.

Καὶ ὅμως δὲν ἦτο εὐτυχῆς.

Ἐλυπεῖτο, καὶ ἠξέευρετε διατί; διὰ τὸ μικρὸν αὐτῆς κάνιστρον, τὰς ἀνθοδέσμας τὴν πελατεῖαν της. Κατὰ διαστήματα ἐγ, κατέλειπεν ἀπὸ πρωίας τὸ μέγαρον τοῦ συζύγου της, ἐνεδύετο ὡς ἀνθοπώλις, ἐλάμβανεν ἀνὰ χεῖρας μικρὸν τι κάνιστρον πληρὲς ἀνθέων, καὶ ἀπήρχετο εἰς γωνίαν ὁδοῦ τινος, ἵνα καταναλώσῃ, ὡς ἄλλοτε τὸ ἐμπορεύμα της. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι οὐδεὶς τὴν ἀνεγνώριζε.

Πῶς ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ τις τοιοῦτόν τι;...

*

Ἄλλ' ἡμέραν τινά, καθ' ἣν προσέφερεν οὕτω τὰ ἔκ της εἰς τοὺς παροδίτας, νέος τις διήλθε πλησίον αὐτῆς καὶ χωρὶς νὰ τὴν παρατηρήσῃ τῇ ἔριψε νόμισμά τι καὶ ἔλκεν ἀνθοδέσμη.

Ἡ ἀνθοπώλις ἀνεγνώρισε τὸν σύζυγόν της!

— Δι' ἐμέ, βεβαίως, ἀγοράζει τὰ ἄνθη, εἶπε μειδιῶσα ἄς ὑπάγω νὰ τὰ λάβω.

Ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν της, ὁ μαρκησίου δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Τὸ ἐσπέρως ἐπέστρεψεν, ἀλλ' ἀνευ ἀνθοδέσμης. Ἡ μαρκησία εὗρε τὸ πρᾶγμα ὅπως οὐκ ἐπρόκειτο νὰ ἦρχισεν νὰ ζηλοτυπῇ· ἠρεύνησε καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ σύζυγός της εἶχεν ἐρωμένην.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ μαρκησία ἐνδεδυμένη ὡς ἀνθοπώλις εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀντιζήλου της καὶ τῇ προσέφερεν ἀνθοδέσμη, ἀποστελλομένην δῆθεν ὑπὸ τοῦ ἐρκατοῦ της.

*

Ἡ Δικαιοσύνη ἧτις, κατὰ τὸ δημῶδες, *γῶνει παρτοῦ τῇ μύτη της*, ὡσφρανθῆ ὀσμὴν δηλητηρίου καὶ ἠθέλησε νὰ μάθῃ πῶθεν ἦρχετο ἡ ἀνθοδέσμη. Καὶ ὁ μὲν μαρκησίου, κατηγορηθεὶς ὅτι δι' ἐγκλήματος ἠθέλησε νὰ ἀπαλλαχθῇ ὀχληρῶν σχέσεων, ἠτύχησε νὰ ἀπαλλαχθῇ ὀχληρῶν σχέσεων, ἠτύχησε νὰ ἀπαλλαχθῇ ὀχληρῶν σχέσεων, ἠτύχησε καὶ τοῦ κόσμου τὰς οὐχὶ πάντοτε ἀνυπερβλήτους κίγκλιδας μοναστηρίου. Ἄλλ' ἐκ τῆς προικὸς της ἀφιέρωσε ποσὸν τι ὑπὲρ τῶν ἀνθοπώλιδων τῆς Φλωρεντίας, ἐπὶ τῷ ὄρφ τοῦ νὰ δωρῶνται, ἀντὶ νὰ πωλῶσι τὰ ἔκ, τὰ ὅποια αὐτὴ τόσον ἠγάπα.

Συνδρομηταὶ εἰς τὸ ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ κ. Εἰρ. Ἀτωπίου ἐγγράφονται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν.

Τιμὴ συνδρομῆς:

Ἄ δετον δραχ. 4,50
Χρυσόδετον " 5,50